

*"Suntem una, un singur trup revărsat de amândouă părțile munților.
Carpații ne sunt și râpa spinării..."*

Barbu Ștefănescu Delavrancea

credință
iubire
speranță

PUNCE CARDINALE

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE NATIONAL-CRESTINA

Circulație în afara României : AUSTRIA, GERMANIA, FRANTA, DANEMARCA, SUEDIA, SPANIA, CANADA, STATELE UNITE, AUSTRALIA

Anul III,
Nr. 12/36
decembrie
1993

16 pagini - 150 lei

SFÂNTUL ANTIM IVIREANUL Cuvînt de învățătură la NAȘTEREA DOMNULUI

Două firi mai alese și mai de cinstă a făcut Dumnezeu: firea îngerească și firea omenească. Căci pe inger și pe om i-a făcut Dumnezeu chiar după chipul său, precum zice Scriptura: "Să facem om după chipul și după asemănarea noastră" (FACEREA, 1, 26). Însă nu în privința trupului, ci în privința sufletului este omul făcut după chipul lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu are trup, ci este duh, după cum și Hristos zice: "Duh este Dumnezeu". Iar ingerul este și el duh, cum ne încrezimă David proorocul: "Cela ce face pe ingeri săi duhuri". Sufletul omului este iarași duh, cum același prooroc zice: "Luu-vei duhul lor și se vor slăși și în jărină se vor întoarce".

Dumnezeu este nevăzut, ingerul este nevăzut și sufletul omului este nevăzut. Dumnezeu este nemuritor, ingerul este nemuritor. Dumnezeu are răjune și voință, ingerul are răjune și voință și sufletul omului are răjune și voință.

Dar amândouă firile acestea au căzut, prin trufie, din starea lor de la început: ingerul, profund să fie asemenea lui Dumnezeu, a fost prăvălit în beznele iadului; omul, profund și el să fie asemenea lui Dumnezeu, a mîncat, la îndemnul șarpei, din pomul cunoștinței, pierzînd raiul și nemurirea trupească.

Iată însă că Dumnezeu dăruiește omului mila Sa, luînd asupra-și firea lui cea căzută, pe cind pe inger nu-l învredniceste de mila aceasta. Căci nu fire îngerească, ci fire omenească a luat, după cum spune și sf. Apostol Pavel: "Căci, într-adevăr, nu a luat firea ingerilor, ci sămînta lui Avraam a luat" (EVREI, 2, 16).

Drept aceea, voi încerca să arăt cele patru *pricini* pentru care Dumnezeu a ales firea omenească, iar nu pe cea îngerească, și, pe de altă parte, pentru ce firea omenească a fost luată spre Sine de către Fiul, iar nu de către Tatăl sau de către Duhul Sfint.

Pricina cea dintâi pentru care a luat Dumnezeu spre Sine firea omenească, iar nu (continuare în pagina 2)

Rezumat și adaptare de
Vasile A. MARIAN

RECONCILIERE SI COOPERARE

Note pe marginea unei aniversări

S-au scurs patru ani de la evenimentele din Decembrie '89 și nici una din speranțele celor care au crezut că răsturnarea lui Ceaușescu a însemnat sfârșitul comunismului în România, nu s-a împlinit. Și totuși Decembrie '89 a adus două cuceriri care ne îndreptăjeau să nădăjdumim în posibilitatea de a ne ridica deasupra săraciei materiale, mizeriei morale și urătului pe care le-a adus cu sine comunismul. În primul rând s-a dobândit libertatea de a vorbi, de a rosti în cuvinte, tare și răspicat, gândurile pe care până atunci le păstram ascuns în tainile sufletelor și, în al doilea rând, ni s-a oferit posibilitatea de a ne elibera de teama că, în orice clipă, am putea cădea victime ale aparaturii de teroare și represie prin care puterea comună și-a lichidat, în trecut, adversarii.

Din păcate nici una din aceste două cuceriri nu a fost folosită la dimensiunile capacitații ei de a opera transformări de substanță în conștiințele oamenilor, transformări care să ne îndreptăjească să afirmăm că în România a avut loc o adevarată revoluție. Căci revoluție nu înseamnă înlocuirea lui Ceaușescu cu Ion Iliescu, rebotarea SECURITĂȚII în S.R.I., a Marii Adunări Naționale în Parlament și a atâtva alte schimbări de firme și fațade, în spatele cărora au rămas aceleași persoane și aceleași mărvări. Iar înovația pentru faptul că în țara noastră nu a avut loc o revoluție reală, o "Schimbare la față a României", prin înlocuirea structurilor comuniste cu structuri noi, capabile să deschidă perspectivele unui real progres economic, social și spiritual, trebuie pusă, într-o bună măsură, pe seama Opoziției.

Personale și grupările constituie în Decembrie '89, care și-au asumat sarcina și responsabilitatea de a respinge și a se opune amagirii denumite "comunism cu chip uman", iar mai târziu "democrație originală", pe care dl. Iliescu o oferea în locul comunismului de tip ceaușist, nu s-au dovedit a fi croite pe măsura situațiilor (continuare în pag.2)

Gabriel CONSTANTINESCU

Icoana Sfintei Fecioare Născătoare de Dumnezeu
de la Tikhvine (sec.al XVI-lea)

Pag.4

Pag.5

Pag.6

Pag.11

Pag.13

Pedeapsa capitală

Puterea slăbiciunii

Reeducarea
de la Aiud

Amenințări dinspre
Răsărit

Ebreii în România

SFÂNTUL ANTIM IVIREANUL

Cuvînt de învățătură la NASTEREA DOMNULUI

(continuare din pag. 1)

pe cea îngerească, este că îngerii n-au căzut toți, ci mulți au rămas în harul lui Dumnezeu, pe cind oamenii cu căzut cu toții, prin păcatul părinților dintăi. și ne putem încredința de acesta prin pilda pe care ne-a dat-o Hristos zicind: "care om dintr-o voi, avînd o sută de oi și pierzînd din ele una, nu lasă pe cele nouzeci și nouă în puștie și se duce după cea pierdută, pînă ce o găsește? și găsind-o, o punе pe umerii săi, bucurîndu-se..." (LUCA, 15, 4-5). Prin omul acela se înțelege Domnul Hristos, iar prin cele 99 de oi se înțeleg cele 9 cete de îngeri pe care, lăsîndu-le Hristos în ceruri, S-a coborât pe pămînt după oia cea rătăcită, adică după firea omenească, înstrăinată de Dumnezeu prin păcat și rătăcita în lumea aceasta. Aflind Hristos acea oia rătăcită, a ridicat-o pe umerii Săi, adică a luat spre Sine firea omenească, după cum spune loan Evanghelistul: "și Cuvîntul S-a facut trup"...

Drept aceea îngerii n-au căzut toți, căci au mai rămas nouă cete în slavă, pe cind firea omenească era totă pierdută, iar Hristos ca pe oia cea rătăcită a afat-o.

A doua pricină pentru care a luat Dumnezeu spre Sine firea omenească, iar nu pe cea îngerească, este că omul a greșit din slăbiciune, fiind el în trup și deci mai lesne aplacat spre păcat, pe cind îngerul a greșit din firea cea rea, nefiind acesta în trup. Căci în trei chipuri poate greși cineva: fie din slăbiciune, fie din nestîință, fie din firea cea rea. Păcașul din slăbiciune este împotriva lui Dumnezeu-Tatăl, căci Tatăl se cheamă atotputernic. Păcatul din nestîință este împotriva Fiului, căci Fiul se cheamă înțelept. Iar păcatul din firea cea rea este împotriva Duhului Sfînt, căci Duhul se cheamă bun.

Deci pe omul care a greșit din slăbiciune sau din nestîință mai lesne îl va ierta Dumnezeu, de se va pocăi. Dar pe cel ce greșește din firea cea rea, păcătuind împotriva Duhului Sfînt, aceluiu nu i se iartă lesne păcatul. și că-i așa, o zice Domnul: "Tot păcatul și hula se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfînt nu se va ierta".

Sint șapte păcate de moarte, care se socotesc și împotriva Duhului Sfînt, iar ele nu se iartă fără cuvenita vindecare: trufia, zavistia, iubirea de argint, călcarea legii, semănarea de vrajăb întră frăți, nădejdea cea necuvioasă și deznașădjuirea de mila lui Dumnezeu. și cine va avea vreunul dintre aceste păcate și nu va voi să se lase de el, pe acela mai bine nu l-ar fi născut maica sa ...

Drept aceea a luat Domnul firea oamenilor, că omul a greșit din slăbiciune, împotriva lui Dumnezeu-Tatăl, în vreme ce îngerul a greșit din firea cea rea, împotriva Duhului Sfînt.

A treia pricină pentru care a luat Dumnezeu spre Sine firea omenească, iar nu pe cea îngerească, este că îngerul a greșit de bunăvoie, în timp ce pe om l-a înșelat șarpele. Căci în două chipuri este păcatul: fie al nostru, săvîrșit de noi însine, fie străin și numai împărtășit de noi. Dumnezeu ne cărtă înșină și pentru păcatele cele străine, după cum vedem că se întîmplă și în trupul omenesc: că fiind un mădur bolnav, pătimesc și toate celelalte; tot așa și în lumea aceasta, care se cheamă trup al lui Hristos, adică biserică, pentru un om râu pe mulți oameni buni și cărtă Dumnezeu. Căci, după cum zice Apostolul, "puțin aluat toată frâmîntarea o doșpește"; tot așa rătăutea și păcatul unuia tuturor mare pacoste le pricinuiește.

Drept aceea a luat Dumnezeu firea oamenilor, că îngerul de bunăvoie a greșit, pe cind omul a căzut prin înșelăciune, făcîndu-se părtășă la păcatul îngerului râu, adică al diavolului, căci acesta în chip de șarpe l-a amăgit.

A patra pricină pentru care a luat Dumnezeu spre Sine firea omenească, iar nu pe cea îngerească, este că îngerul era mai de cîinste decît omul. De aceea el era cu atît mai dator să se ferească de păcat. Căci cui este mai de cîinste, acelui i se cade să fie și mai tare și mai bun.

și la fel este și între oameni: că omul duhovnicesc, adică bisericesc, se cade să fie mai tare și mai bun decît mireanul, ca toti să poată lua pildă de la el. De aceea și Hristos îi numește pe cei duhovnicesti "sarea pămîntului", zicind: "Voi sănătei sarea pămîntului; deci de se va strica sarea, cu ce va mai sără?". și-i numește și "lumină", zicind: "Voi sănătei lumină lumii".

Prin urmare, nu se minie Dumnezeu atît pe omul cel prost cind acesta săvîrșește păcat, cît pe omul cel bisericesc, care se cuvine a fi de mai multă cîinste.

Drept aceea și îngerilor, fiind de mai multă cîinste decît oamenii, li se cîdează să nu săvîrșească păcat.

Acestea sint cele patru pricini pentru care Dumnezeu a luat firea cea omenească, iar nu pe cea îngerească. Iar pentru ce a luat Fiul firea cea omenească, iar nu o altă persoană a Sfintei Treimi, iarăși sint patru pricini.

Una este aceea că Fiul lui Dumnezeu chemindu-se înțelept, a luat chip omeneșc ca să vindece neînțelepciunea omenului, prin care acesta și căzut în păcat. A doua este aceea că Fiul lui Dumnezeu, fără de ani, a vrut să Se facă și Fiul al Omului, sub ani. A treia este aceea că, precum Fiul lui Dumnezeu S-a facut Fiul al Omului, tot așa este chemat să se facă și omul fiu al lui Dumnezeu, după cuvîntul lui Ioan: "Să-i ea-de-lor putere să se facă și fi ai lui Dumnezeu". Iar a patra este aceea că, fiind Fiul făcă cea de mijloc a dumnezeirii, I se cuvenea să fie mijlocitor și între Dumnezeu și om, după cum zice și Apostolul: "Că unul este mijlocitor între Dumnezeu și oameni: omul Iisus Hristos".

Cit despre nașterea Domnului Hristos, despre chipul în care S-a născut Fiul lui Dumnezeu din tată fără de mamă sau în care S-a intrupat din mamă fără de tată, nu se cade a îscodi, căci este taină mare, adică și minunată, că să ne închinăm lui cu credință, ca unui soare al dreptății răsărit din pîntecul Fecioarei, ca să ne lumineze pe noi, cei ce ședeam întru beznile morții.

Să ne închipuim aşadar nașterea Lui cu dragoste, cu frică și cu evlavie, aducîndu-L, dimpreună cu Magii, daruri de aur, de tămîie și de smîrmă. În chip de aur, credința cea dreaptă, în chip de tămîie, dragostea curată, în chip de smîrmă, nădejdea cea bună. Cu glas mare și cu inimă plină de bucurie, laolaltă cu îngerii, să zicem: *Slavă Intru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace și între oameni bunăvoie.*

RECONCILIERE ȘI COOPERARE

Note pe marginea unei aniversări

(continuare din pag. 1)

cărora trebuiau să le facă față. Ele au căzut în toate capcanele care le-au fost întinse de Putere, pregătită și pentru ipoteza că într-o bună zi ar putea fi obligată să facă față unor situații precum cea ivită în Decembrie '89. Tot timpul, de-a lungul celor patru ani de "pseudodemocrație", Opoziția nu și-a dat seama că este manevrată de profesioniști în artă diversiunii de care dispune Puterea și, ca urmare a acestor manevre, a fost plasată pe poziții care conveineau celor care, din umbră, dirigează viața politică a României de astăzi.

Noua lozincă sub semnul căreia se desfășoară, în prezent, manevrele diversioniste ale Puterii, într-un moment în care țara se găsește în plin haos economic și social, este alcătuită din două cuvinte: *reconciliere și colaborare*. *Reconciliere*, pentru a șterge prăpastia care-i separă pe călări neamului românesc, din rîndul cărora mulți dețin funcții înalte în structura actualiei Puteri, de victimele lor, din rîndul cărora cei care au avut sansa să supraviețuiască alcătuesc osatura principală a Opoziției. și *cooperare*, pentru ca Opoziția să devină părță la responsabilitatea pentru situația dezastruoasă în care se găsește țara, respectabilă a cărei scadentă nu este deosebită.

Pentru atingeră acestor două obiective, actualii detinători ai Puterii, toți foști membri de vază ai Partidului Comunist, au profitat de aniversarea a 75 de ani de la înăpîrtirea Marii Uniri de la Alba Iulia în 1918. Așa se face că DL.Ilieșcu s-a făcut că uită că Lenin, mentorul său ideologic, în lucrarea *"Imperialism, studiu cel mai inală al capitalismului"*, includea România printre statele imperialiste ale Europei și că în rezoluția adoptată la Conferința Federației Comuniste Balcanice care a avut loc la Berlin în anul 1923 s-a formulat direct ideea dezmembrării României și îndemnul adresat naționalităților din Transilvania, Dobrogea și Bucovina de a se răzvrăti. Dintr-o dată, atât Domnia Sa, cât și întregul cortegiu de susținători ai ideologiei Puterii, Năstase, Vadim, Păunescu, Verdeț, Surdu, Gavra, etc. și-au descoptorit sentimentele profund naționaliste, acuzându-i pe cei care nu vor să se *reconcilieze și să coopereze*, așezându-se alături de ei în tribuna festivă de la Alba Iulia, de a fi dușmani ai poporului.

În fața ditirambelor cu iz urât miroitor național-comunist, rostite emfatic de susținătorii Puterii care, în intenția vădită de a-i estompa pe adevărații făuritori ai Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 și de a pune în umbră rolul Monarhiei la făurirea acestui act, s-au întrecut într-o evocă, de-a valma, că mai multe nume din istoria țării, uitând însă abjecțiile de care au fost capabili până mai ieri. Iți vin fără să vrei în minte cuvintele lui Mihai Eminescu din *Scrisoarea III*:

*O eroi! care-n trecutul de mări și adumbrisești,
Ați ajuns acum la modă de vă scot din letopiseți
Si cu voi drăpăndu-și nula, vă citează toți nerozii.*

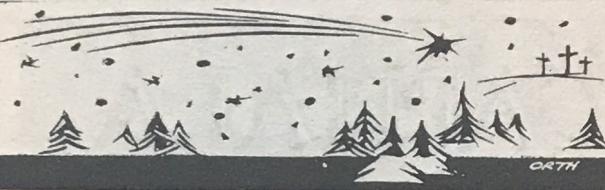
Din fericire, ultima tentativă a Puterii de a manevra Opoziția nu a reușit. Spre cîinstea lor, conducătorii Opoziției nu s-au dus la Cotroceni la chemarea Dlui.Ilieșcu, spre a se alinia cîinșii alături de Năstase, Gherman, Vadim, Păunescu, Verdeț, Surdu și Gavra în fața Președintelui. Mesajul acestui răspuns ferm este lipsit de echivoc. Opoziția nu este dispusă nicăi să *reconciliere* și nicăi să *cooperare*, pentru ca prin atitudinea ei conciliantă să legitimeze prezența comunitășilor la cărma României. Si tot spre cîinstea ei, Opoziția, în ședință solemnă a Parlamentului din prezua aniversării zilei de 1 Decembrie, prin glasul Dlui.Corneliu Coposu, al tăranului deputat de Gorj, DL.Gheorghe Gorun, al deputatului de Făgăraș, DL.Victor Ioan Pica, al Dlui. Nicolae Cerveni și al fratelui basarabean Valentin Bodnaruc a restabilit adevarul cu privire la făuritorii Unirii.

Isteriei antimonorhice a Dlui.Ilieșcu și a trabanților care gravitează în jurul său, este bine să se remintească cuvintele rostite de Regele Ferdinand în Consiliul de Coroana care a avut loc în ziua de 27 August 1916 la... Cotroceni. *"Dinastia va urma soarta Țării, învingătoare cu ea, sau învinză cu ea. Deoarece, mai presus de toate, să știi, domnule Carp, că dinastia mea este română... România n-a adus aici pe unchiul meu, pe Regele Carol, ca să intemeiezi o dinastie germană la gurile Dunării, ci ca o dinastie națională, și revindeci pentru casa mea cîinstea de a fi îndeplinit în întregime misiunea pe care acest popor î-l încredințați-o".*

Iar pentru ca să nu mai fie nici un dubiu cu privire la rolul monarhiei și al *Dinastiei de România* la înăpîrtirea României Mari ne ducem cu gândul la profetica urare pe care, la 15 Februarie 1915, marele patriot Nicolae Filipescu i-a făcut-o Regelui Ferdinand. *"Sire, ești trimisul lui Dumnezeu ca să împlinesc visul unui neam. Vei fi cel mai mare voievod al Țării, împobdobiște cu titlurile lui Mihai Viteazul. Domn al Ardealului, al Țării Românești și al Moldovei, aducând pe deasupra și strălucirea purpurie regale, sau, răpus în cel mai suprem avânt de viteză al neamului, vei fi sfîntul ca ero național. De aceea mărire ce fi-o urâm, Sire, este: să te încoronize la Alba Iulia sau să mori pe Câmpia de la Turda"*. O urare și o profeție care s-a împlinit la 15 Octombrie 1922, când Majestatea Sa Regele Ferdinand, după ce *"apurtai mai întâi curuna de spini aretragerii în Moldova"*, așa cum scrie Ioan Lupu în *ISTORIA UNIRII ROMÂNILOR*, *"apoia și urmat să-și împobdească fruntea cu Coroana de oțel în catedrala de la Alba Iulia"*.

Intenția Puterii de a-și anexa istoria țării, chiar cu prejul unor deziderii ipocrite de trecut și substanță ei, devenind astfel o verigă de continuitate firească în evoluția României contemporane, este evidentă. Dar pentru a atinge acest obiectiv, comunitășii au nevoie de concesii din partea Opoziției, de *reconciliere* și *cooperare*. Să nu se uite însă că, în toate timpurile, după ce s-au folosit de ei, *"tovărășii de drum"* au fost înlăturați fără scrupulu. În trecut, după ce nu au mai fost utili, *"tovărășilor de drum"* li s-a aplicat același regim ca și adversarilor care îi au înfruntat față, exterminarea fizică. În actuala conjunctură politică, metodele folosite sunt mai perfide. În locul lichidării fizice este de preferat asasinatul moral, compromiterea adversarului. Un adversar ucis poate deveni un martir și ideea în numele căreia a murit continuă să trăiască. Asasinatul moral are însă avantajul că odată cu cel compromis, este compromisă și ideea pentru care victimă a militat.

La 1 Decembrie 1993, opozitia a dat dovadă că a înțeles că orice puncte de legătură și contact cu Puterea compromețe. și cum pentru politicienii onești compromiterea implică obligația morală de a părăsi scena vieții politice, astfel de punji de legătură, trebuie evitate, chiar dacă uneori par a fi justificate din rațiuni tactice. De aceea la auzel canticelui de sirena al Puterii, care îndeamnă la *reconciliere și cooperare*, Opoziția trebuie să-și pună ceară în urechi. Păcat că și de data aceasta, la comemorarea Marii Uniri, vălăjicii Biserici Ortodoxe s-au găsit, ca și în zilele fierbinți ale lui Decembrie '89, alături de Putere, în tribuna festivă de la Alba Iulia iar nu alături de Țară, la București, în Piața Revoluției.

NICHIFOR CRAINIC
(1889 - 1972)

"BINECUVÂNTATĂ EȘTI TU ÎNTR-FEMEI ȘI BINECUVÂNTAT ESTE RODUL PÂNTECULUI TĂU, FIINDCĂ AI NĂSCUT PE MÂNTUITORUL SUFLETELOR NOASTRE!"

Rugăciune pentru pace

Slava Tie, Doamne, pentru această noapte!
Somnul meu în unda lunii s-a scăldat;
Din abisul păcii visului i-a dat
Deslegări de taine prin năluci de soapte...
Slava Tie, Doamne, pentru această noapte!

Semăna cu noaptea umilitiei nașteri,
Cind ai rupt pecetea vechiului blestem,
Pacea Ta-nstelind-o peste Betleem
și vârsind lumina veșnicei cunoașteri,
Semăna cu noaptea umilitiei nașteri.

Îngerul lăsase porțile-ntr-o parte,
Cîntec fără sunet Te slăvea-n sobor,
Undiuiau azurul aripi fără zbor,
Cind spre-abisul păcii, năzărit departe,
Îngerul lăsase porțile-ntr-o parte.

Doamne, dă-mi și mie pacea Ta cerească,
Miezu de tacere al strigătelei vieții
Care-nflăcărează, din fricoși, profeti;
Măduvă ce-mpinge virful să-nflorescă,
Doamne, dă-mi și mie pacea Ta cerească.

Dă-mi și mie pacea inimii, Stăpîne,
Flacără ce nu se zbate-n uragan,
Să răzbesc războul duhului dusman,
Căci tărina trece, susfletul rămîne...
Dă-mi și mie pacea inimii, Stăpîne.

Tu, răcoarea celui ars pe rug, lisuse,
Și dulceața celui sfîșiat de leu,
În arena morții, Dumnezeul meu,
Fii și răsăritul vieții mele-apuse,
Tu, răcoarea celui ars pe rug, lisuse!

NOTA BENE:

Am respectat, în mare, ediția Nedîc Lemnaru, întemeiată totuși pe niște manuscrise ce reflectă, măcar în parte, voința ultimă a poetului. Am operat numai unele îndrepătriri sau îmbunătățiri ortografice și de punctuație. Varianta originală, ce a circulat oral (poezia este dintre cele create "mental" la Alud), poate fi găsită în antologia de Poezii din inchisoare alcătuită de d-l Zahu Pană și editată în strîmătate. Acolo apar două strofe în plus, iar unele versuri sunt diferite. Versiunea dată de d-l N. Lemnaru este totuși mai echilibrată estetic, vădind un proces de concentrare și sfîrșuire a expresiei lirice.

(RED.)

STEAUUA SUS RÂSARE, CA O TAINĂ MARE...

VASILE VOICULESCU
(1884 - 1963)

RADU GYR
(1905 - 1975)

Pomul de Crăciun

Cu îngerii ce se-ndurau să vină,
soseau smochine din Ierusalim,
iar noi pîndeam, prostește și sublim,
pe Moș-Crăciun la geamuri de hermină.
Și cind plingea din cer un heruvim,
cădeau în brad mari lacrimi de lumină,
creștea din fiecare-o mandarină
și ne dădea azur să mirosim.
Ce gravi stau astăzi numai pe morminte
serafi de piatră, orbi și fără grai!
În sănii nu mai vin, ca mai-nainte,
nici Moș-Crăciun, nici Sfîntul Neculai,
iar noi am pus prin cetini oseminte
și-am oblonit fereastra către rai.

La ușa grecă

Flămîndă foarte, gîoata noastră suie
și sănem multă și vorba nă-i semeață,
la ușa grea, cu lacăte de gheăză,
în frigul cu mireasmă amaruie.
Și degeam și bîbîm prin ceată
și toti chemăm și nimeni nu descuie
și-avem în palme urme reci de cuie
și lacrimi mari ne strălucesc pe față.
Și-i tare ger și tot mai ger se face
și tot mai aspiră foamea ne incinge,
la ușa grea, cu lacăte posace...
Strigăm și vocea-n jururi năi se stingă:
un sloi grozav la ușă tainei zace.
Și sănem multă. Și fără chei. Și ninge...

Lauda

Fecioara sta-n lăuntric pisc alb de rugăciune,
Cu ceru-ntins la poală ca marea sub o navă;
Un vînt suav deodată venit cu repejune
O adumbri cu taina, în cîntece de Slavă:

"Primește Ne-ncăputul, nemuritoarea Plasmă,
Tu, binecuvântată, prea sfintă-ntrre femei..."
... Si adiindu-i vestea, prelung, ca pe-o mireasă,
Îmbobocea un Înger, acolo-n față ei...

Rodirea

Ca-mpărtășirii Tale să nu fiu lut sterp doară,
Așa Te zămislește și-n mine, Domn de taină,
Cum Te-ntrupăsi din ceruri în sănul de Fecioară
și susfletul mi-mbracă-n nemuritoarea haină.

Să nu rămîn o groapă cu lespezi cteluite,
Ci cum zbuinți din piatra ce-n hruba-i Te primea,
Cu pacea și iubirea de Tine dăruite,
să inviezi din mine în orice faptă-a mea.

Noul Mag

Am obosit de-aftă așteptare
Cu ochii sus pe cer...
Ci steaua vieții tot nu mai răsare.
De astăzi însă n-o mai cer;
Plec singur spre locașul de-nchinare,
Spre Staului rîvnitului Mister.

Luceafărul menit ca să-mi răsără
Atât a zăbovit,
Că nu mai vreau să știu dacă s-a stins
Ori eu dac-am orbit...
Nu mai aștepă lumina din afara;
O alta-n mine tainic s-a aprins;
Mă arde-adinc pojarnica ei pară -
Văpăie noaptea, ziua stilp de fum...
Cu ochii-ntorși spre ea pornesc la drum.

PEDEAPSA CAPITALĂ

Acolo unde se practică, pedeapsa capitală nu este - în afara cercurilor care militează pentru abolirea ei - mai mult decât un eveniment judiciar un pic macabru. Spre deosebire de execuțiile publice din alte vremuri, astăzi trimiterea unui mare criminal pe lumea cealaltă și-a pierdut carantele pedagogice. Sentința se îndeplinește furtiv, în prezența unei comisii de funcționari și cu ajutorul unui mecanism impersonal. Dacă lăsăm deoparte derapajele mediatică - presa fiind cea care transformă realitatea execuției în ficțiune remunerativă - trebuie să admitem că pedeapsa cu moartea este în primul rând o problemă de filosofie a dreptului.

dreptul Statului de a ucide, indiferent de circumstanțele acestui exercițiu penal. În funcție de răspunsul la această întrebare, pedeapsa capitală poate fi alternativ definită ca o supremă obligație sau ca abuz intolerabil.

Adepuii pedepsei cu moartea produc îndeobște următoarele argumente:

1. În orice societate există criminali irecuperabili, indiferent dacă această situație le angajează sau nu responsabilitatea: criminalitatea bestială și repetitivă trebuie stopată chiar dacă asasinul este însuși victimă unor pulsuri psihotice bănăscute.
2. Detenția temporară este inefficientă: orice criminal eliberat (poate) înțelege grația ca pe o invitație la recidivă.
3. Detenția definitivă are costuri sociale prea ridicate în raport cu monstruozitatea crimei comise.
4. Pedeapsa cu moartea are o valoare disuasivă indiscutabilă: numai exemplara ei severitate poate descuraja actele unor criminali virtuali.

Aceste rațiuni se sprijină pe o vizinătate talionică asupra actului de justiție. În fond, moartea unui innocent pretinde moartea celui vinovat, săngele neputând fi spălat decât printr-o vârsare de sânge simetrică. Se pleacă de la premiza conform căreia compensarea (rituală, dar și obiectivă) a crimei este singura posibilitate de a frângă cercul unor violențe care se pot alțiminteri eterniză. Sacrificarea vinovatului este necesară restabilirii echilibrului comunitar.

La rândul lor, adversarii pedepsei cu moartea avansează setul lor argumente:

1. În actual de justiție, dimensiunea educativă trebuie să predomine usupră celei punitive. Criminalul este, orice ar fi făcut, un șin care trebuie reeducat, chiar dacă această intenție eșuează vizibil.
2. Criminalii recidiviști sunt victimele unor predispoziții genetice. Actele lor nu trebuie înscrise în absolutul moralei, ci în relativitatea tragică a unei libertăți îngrădite ereditar.
3. Detenția pe viață are un cost pe care contribuabilitatea trebuie să-l susțină, fiindcă orice act criminal este (și) un eșec al întregii societăți.
4. Prin caracterul ei ireversibil, pedeapsa cu moartea antrenează imposibilitatea reparării unor eventuale erori judiciare.

Se vede că argumentele de acest tip se înscriu mai degrabă într-o logică "umanistă", care absolutizează drepturile omului, socializând culpa. Atât adepuii, cât și adversarii pedepsei cu moartea au, parțial, dreptate. Evident că părții unei fetițe violate și ucise de un recidivist amnistiat vor socoti că dacă asasinul ar fi fost executat după prima crima comisă, nenorocirea lor ar fi fost evitată. Tot la fel de evident li se va părea și intelectualilor democrați faptul că pedeapsa cu moartea reprezintă o practică oarecum "tribală", care legitimează, în plină modernitate, o reminescență "barbară". Dar, între canapeaua psihanalisticului și cufitul ghilotinei, problema pedepsei cu moartea are și o față politică pe care istoria o pună mereu în joc. Cum spuneam, cel care, în ultimă instanță, își ia dreptul de a ucide, este Statul. Acesta poate face dintr-un vinovat autentic un condamnat, dar și dintr-un adversar politic un "criminal", un "inamic public" prefabricat. Dacă pedeapsa cu moartea este aplicabilă, aparatul justiției va putea la o adică profita de ea în scopuri partizane. Ca și cum lucrurile nu ar fi deza suficiente de complicate, istoria contemporană ne pune în față unor fluctuații și contradicții zăpăcitoare: pe de o parte, democrațiile occidentale au semnat un tratat de interzicere a pedepsei capitale; cine nu respectă această convenție de drept internațional este suspectat ca nedemocrat. Pe de altă parte, tot ele, democrațiile occidentale, și-au dat mâna cu Stalin pentru a-i trimite la spânzurătoare pe criminalii de război judecați la Nürnberg. După cum se vede, legiuitorul își aplică lui însuși principiile unui drept cu geometrie variabilă.

La noi se vorbește tot mai mult de pedeapsa capitală. Astăzi, la rece, ne dăm seama că ultimul mare condamnat - N. Ceaușescu - a fost, lăsând deoparte statura lui de criminal paranoid, victimă unei execuții sumare, precedate de o memorabilă parodie judiciară. Occidental ne-a "certat" pentru asta și e greu să susții că cele petrecute atunci în regia lui G. Voican-Voiculescu (dar la instigarea conspiratorilor lui Ion Iliescu) nu constituie un scandal. Între timp, execuția răposatului dictator a pălit sub presiunea unei actualități sociale mereu mai agitate. La adăpostul unei libertăți anarhice - atestând mai mult golul legislativ decât permisivitatea unei Puteri care s-a dovedit în fapt brutală - criminalitatea a explodat. Borfașii de toată măna, criminalii cu și, violatorii de copii, tâlharii de drumul mare - toate aceste specimene abiecte prosperă într-o relativă impunitate. Reîntroducerea pedepsei cu moartea a început să le pară unora ca

soluția-miracol capabilă să repună ordine într-o societate debusolată. Transpusă în realitate, pacea socială devine însă "liniștea" unei populații care din patru în patru ani merge la vot. De aici, politicarea dezbatării. și tot de aici, implicarea religiei - ca rezervor de emoții collective - într-o discuție care numai creștinească nu e. Cele două tabere au cresut că pot găsi în tradiția creștină argumente care pot sprinji ambele atitudini: unii și-au amintit că Bizanțul - cât era el de civilizat și de ortodox - nu se sfâră să taie limbi, să scoată ochii sau să prescrie o doză mortală de cucută. Alii au atins, dimpotrivă, coarda fraternității evanghelice, amintindu-ne că și criminalul este om. Mi se pare că - voit sau inconștient - promotorii atitudinilor pro sau contra pedepsei cu moartea au falsificat argumentația lor creștină. Primii, uitând că nu Biserica Ortodoxă, ci Statul bizantin este cel care a practicat pedeapsa cu moartea; judecând prin analogie, până și cazul Închiziției catolice nu este, în sprijin, concluziv, din două motive: întâi, pentru că atunci când tribunalul ecclastic dădea verdictul capital, sentința era executată de brațul secular; al doilea, pentru că Biserica romano-catolică a cedat istorică de a se transforma ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se transforme ea însăși într-un Stat, falsificându-și astfel statul libertății, cât și acțiunea istorică. În ce-i privește pe ceilalți, ei au recurs la o definiție strict sentimentală a creștinismului, bună pentru cine știe ce sectă protestantă, dar irelevantă pe planul Ortodoxiei. Dacă Biserica nu susține pedeapsa capitală, ea nu adoptă această poziție nici dintr-o "solidaritate" cripto-socialistă, nici din nu știu ce dostoievskiene înțelegeri față de chinurile morale ale asasinului. Singurul argument temeinic este cel teologic: a. Dumnezeu este creatorul nu doar al neamului omenesc, ci și al fiecărui suflet individual. Nu poți ridica viața pe care nu ai dăruit-o, indiferent cine ai fi; b. persoana umană nu este prețioasă pentru cutare înzestrări sau facultăți valorizate în contingenta socialului, ci pentru că poate să se

PUTEREA

CONSTANTIN IORGULESCU

Toate țările din răsăritul Europei au avut, în perioada interbelică, partide comuniste; cu excepția României, unde grupuscul ce-și dădea acest nume era format dintr-un număr nesemnificativ de persoane, în mareea lor majoritate de origine etnică străină. Legăturile lor erau la Viena, Harcov sau Moscova, unde își țineau congresele și unde cu grec puteau găsi un vorbitor de limba română, căt de căt convenabil, pentru a-l "alege" în fruntea grupării lor politice. (Köhlös Elek, Vitali Holostenco, Alexander Stefanski-Gorn, sunt nume de foști prim-secretari ai Partidului Comunist din România)

Cum am putea să explicăm puținul impact avut de comunism asupra românilor, până la sfârșitul celui de al doilea război mondial, cu toată proximitatea apăsătoare a Rusiei, cu toată lipsa de scrupule a "ideologiei proletare" privind alegerea metodelor? Există, desigur, oarecare adevăr în invocata incompatibilitate sufletească a românilor, firi realiste și inteligeante, cu comunismul, dar opoziția la această idee străină n-a fost doar individuală. Rezistența a fost organizată de către partidele naționaliste, înainte de cel de al doilea război mondial, apoi de aproape întreaga suflete românească, după ocuparea țării de către trupele sovietice. Lupta era inegală; zdrobirea rezistenței, obținută inițial prin enormă presiune exercitată, s-a realizat definitiv prin trecerea timpului, datorită sentimentului de abandonare resimțit, până la urmă, până și de cei mai dăriți. Lent, scufundarea în comunism s-a produs.

Sigur, pot fi găsite explicații și scuze. Rezistența românilor la ideologia străină nu numai că n-a fost susținută, dimpotrivă, a fost mereu sabotată, trădată. Această "însulă latină", supraviețuind, Dumnezeu și cum, în mijlocul mării de slavi ce-o inconjoară, acest "miracol al istoriei", s-a văzut prea cu ușurință abandonat, prea minimalizat, prea ieftin vândut, prea trecut sub tacere eroica lui rezistență pentru apărarea pământului său, dar și pentru protejarea civilizației Europei.

Cu vorba meșteșugită se poate începea, se poate umbri, dar nu se poate șterge o realitate. Către sfârșitul domniei sale, Ceausescu nu pierdea nici o ocazie de a se lăuda că este conducătorul unui partid cu patru milioane de membri, o treime din populația adulță a țării. Astăzi, maiales dacă avem în vedere și volatilizarea instantanee a PCR, de după revoluție, lucrul ni se pare de necrezut. Au fost într-adevăr patru milioane de comuniști? Chiar s-au găsit patru milioane, dintre români, care să intre în aceste rânduri? Au putut fi ei convinși? Dacă nu, pentru ce s-au înscris? Cei mai mulți, probabil, pentru avantajele materiale ce decurgeau din asta. E sătuit, nu se poate urca în ierarhia socială, nici măcar o treaptă, fără posesia carnetului roșu. Și, deloc de neglijat, era asigurarea protecției. Intrat în rândurile partidului nu mai aveai frica, nu mai trăiai sentimentul de teroare pe care-l simțea toți ceilalți, nemembri. Totuși, parcă tot nu e de ajuns să explice convertirea în masă. Dacă n-ar fi urmările, l-am putea lua ca pe un vis urat.

Toată lumea e de acord că traversăm o gravă criză morală. Toți recunosc că există corupție, la toate nivelele, dar cauzele, ca și beneficiarii practicilor necinstituite, sunt trecuți sub tacere. Când, "pe vremea burgheziei", potentatul politic Constantinescu-Porcu declară cinic: "Ce fel de ministru sună io, mă, dacă nu pot să calc legea?", expresia săfăcea înconjurerul țării, constituind deliciul glumetilor și stârnind indignarea oamenilor serioși. Astăzi, formulări mult mai grave, mai irresponsabile, nu mai produc nici un efect; dreptul celor mari de a sfida legile pare un bun căstigat, după cum, dacă tot nu-l ascultă nimeni, însuși președintele găsește normal să spună orice îi convine, indiferent căt de certă ar fi cu adevărul.

În mai puțin de o jumătate de veac, ceva în substanță sufletească a românilui s-a schimbat. După frica, foamea și frigul, îndelung îndurăte, după oboseala sufletească și degradarea mintală a învățământului

politici, după necontenta marginalizare a celor sărguincioși și de caracter și răspătirea incompetenților și delatorilor, partea cea bună din conștiință a început să decadă, s-a creat condiții de dezvoltare a slabiciunii, a cedării. În nici o jumătate de veac, neamul românesc cel atât de impenetrabil la comunism, cel atât de ancorat în credință lui strămoșească, în tradițiile lui milenare, a devenit unul dintre cele mai deschise acestuia, dacă e să ne gădим la numărul membrilor PCR, raportat la numărul de locuitori. România au devenit unul dintre popoarele cele mai înrobite, mai covârșite, de boala comunismă. Patru milioane de oameni s-au lăsat "convinsi", au acceptat, sănătoși fiind, această patologică minciună. De ce? Cum a fost posibil?

Este demult dovedit că rezistența, oricăr de mare, are și ea limite. După ce au slabit trupurile prin infometare, după ce au subredit sufletele prin răspătirea trădării, după minuțioasa măcinare a speranței, drumul slabiciunii sufletești era pregătit. Vechi slujitorii ai nedreptății, dușmanii românilor nu sunt niște amatori. Ei au sătuit, de prin alte locuri unde "au lucrat", că atunci când vrei să prăbușești un neam, mai întâi trebuie să-i tai stâlpul lui de susținere, care, pentru oricare neam, este sentimentul lui național, naționalismul său. Căci, oricăr s-ar încerca ascunderea acestui adevăr, în chip firesc, sentimentul național îl au toate popoarele; căte popoare sunt, atâtea naționalisme sunt.

Nu vreau să intru cu nimeni în polemică. Dacă Berdiaev afirma că naționalismul înseamnă ură, atunci spun și eu, poate, la ruș. La noi, nu. Nici profesorul Paulescu, descoperitorul insulinei, unul din marii binefăcători ai omenirii, nici A.C. Cuza, nici Nicolae Iorga sau Octavian Goga nu urau pe nișmeni, cu atât mai puțin Ionel Moța sau Corneliu Codreanu, care s-au dus la moarte din iubire de Dumnezeu. Naționalismul românilor este dragosteia lor pentru neamul din care se trag, strădania lor pentru împlinirea, desăvârșirea lui, pentru înviere. "Nu pentru pătuț, nu pentru pogone", nici pentru televizoare color, automobile, crime și violuri la mia de locuitori, ci pentru iubire, pentru adevăr și dreptate, forma cea mai înaltă a slujirii lui Dumnezeu. Poate, celor deprinși să răvnească bunul altuia, celor obisnuși să disprețuască pe semenii lor, să-i învidieze, să-i urască pentru că sunt mai harnici, mai talentați, naționalismul să li se pară o formă de ură. E greu să le explici unor astfel de oameni, chiar dacă sunt teologii, ce este smerenie în duh. Mă iertă cei ce subscrive la părerile lui Berdiaev, le scăpa esențial. Creatorii naționalismului românesc au fost niște aleși. Lor le-a fost descoperită și ne-au făcut-o cunoștuță nouă și multora dimensiunea transcendentală a acestui sentiment. Dragosteia de neam are o parte ce vine și trece dincolo de viață, se împlineste sau se destramă după cum învierea neamului va fi spre viață veșnică sau spre moarte veșnică. Și, dacă știm toate acestea, datori suntem. A fost o vreme și se pare că încă mai e când înșelăciunea, îmbrăcată cu alte străie, cutreieră nestânjenită. Oricăte scuze am căuta, oricăr am încerca să trecum cu vederea anumite fapte, nu putem să nu facem constatarea că în cei patruzeci și ceva de ani de domnie comunistă răul a lucrat și a lăsat urme. Români a pierdut ceva din statuia lui morală, din puritatea sufletei lui său mioritic, s-a chiricit, s-a micit, s-a răscut în inima lui. Altruismul, spiritul de sacrificiu au dispărut, nu se mai văd, nu se mai simt. Despre demnitate, despre onoare, n-are rost să mai vorbim, sunt noțiuni uitate. Starea de plâns în care se află națiunea îi încurajează pe dușmani, le dă ghes, să încerce să distrugă și ce a mai rămas, aruncând în luptă noi arme, și mai perfide.

Când mi s-a vorbit, prima dată, despre "Caritas", în urmă cu mai bine de un an, n-am acordat celor auzite nici o importanță. O astfel de escrocherie nu era ceea nou. Ca toate celelalte, nu se putea termina decât cu pagubă și rușine. Atunci m-am încercat doar un sentiment de tristețe la gândul că mai există naivi ce pot fi păcaști cu trucuri atât de vechi. Dar trecând timpul am constatat că afacerea a luat amploare, a devenit "fenomen". Nu-l mai puteam ignora. Atunci m-am dus la Cluj să văd, cu ochii mei, la fața locului, ce se petrece, cum se desfășoară, să-l surprind în căt mai multe din manifestările sale, pe căt posibil cele specifice. Am avut dreptate cănd am gândit că trebuie să mă grăbesc să merg. "Caritasul" merită să fie văzut și nu mai putea fi văzut multă vreme. Spectacolul mulțimii aceleia a fost pentru mine edificator: Miș oameni stând la cozi, zi și noapte, ca să-și depună banii, să-i dea căt mai repede, grăbindu-se, știind că numai astfel pot fi printre cei ce mai primesc, nu printre cei mulți ce vor rămâne de pagubă. Cu toată naivitatea simulată, intenția necinstită era străvezie. În presă am aflat și o cifră: participanții la joc sunt în număr de patru milioane. Patru. Adică s-au găsit patru milioane, în această țară, pe care gândul de a lua, nemuncit, banul altuia, nu-i supără nicicum. Așa ceva, pe vremuri, ar fi fost de neconcepțut. Cazuri izolate au fost totdeauna, dar acum e vorba de patru milioane ce pot fi dovediți cu acte, adevărăță de la "Caritas"; măcar să fi fost aceiași, adică foști membrii PCR, și-am o trebat!

Suntem nevoiți să recunoaștem, astăzi, că nu bunurile, tezaurile de care a fost părată țara, nu asasinarea celor mai buni și ai neamului a fost crima cea mai odioasă a comunismului, ci înceata, dar sigură, evidentă astăzi, demolare a suportului moral naționii, pentru pierderea credinței în ea însăși, în ajutorul de sus.

Două sunt marile direcții, căile prin care se încearcă discreditarea sentimentului național, a naționalismului. Prima, cea directă, și cea a calomniei, minciunii sfrunțate, confundare voită cu sovinismul și rasismul și a doua, cea indirectă, prin alegerea de persoane decăzute, morale, ridicolе, înălțarea lor la rangul de mari lideri naționaliști, pentru ca apoi, făcându-se legătura, concluzia să se impună: "dacă așa sunt șefii naționaliști, tot așa e și doctrina lor..."

Oricătă violență și neadevăr ar folosi, viitorul nu poate să fie al celor ce propovăduiesc stergerea granițelor dintre țări, în speranță că le vor putea șterge și pe cele sufletești dintre națiuni, că prin abrutizare alcoolică, confundare în sensualitate, depersonalizare vor reuși contopirea tuturor într-o singură turmă, bună numai de mână din urmă, de condus din urmă. Marii noștri înaintași, naționaliști români, ne-au învățat că fiecare neam trebuie să se dezvolte în sinele său, să-și îndeplinească misiunea de slujire. N-avem cum să înțelegem marele plan al lui Dumnezeu, dar știm bine că, oricătă amăgire ar pune în circulație lucrătorii minciunii, există o instanță finală: Judecata din Urmă, judecata neamurilor. Tot de la marii iubitori de neam am învățat că desăvârșirea nu vine decât după grea străduință și numai pe căile dragostei.

Porunca este să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți. Și cine este aproapele unui neam decât celelalte neamuri? Naționalismul românesc e unul al dragostei, să ne iubim deci, în ce avem mai frumos. Și să luăm aminte că răul lucrează în noi prin ce avem mai nedesăvârșit; puterea lui stă în slabiciunea noastră.

SLABICIUNII

REEDUCAREA DE LA AIUD

Unul dintre amicii mei care a trecut, ca și mine, prin Aiudul acelor ani, mi-a reproșat că prezint prea sintetic fenomenul reeducării din această temniță și că „sintetizându-l, îl simplific și îl diminuez bestialitatea. Altul m-a acuzat chiar că-l prezint denaturat, deoarece nu insist asupra atentatului premeditat și permanent la viața celor care s-au îndărjat să nu accepte batjocura numită reeducare. Să fiu bine înțeleas, eu nu mi-am propus să insist aici asupra agresiunii fizice îndreptate împotriva celor refractari reeducației, agresiune care a existat și care a făcut chiar și victime, cî să explic mecanismele psihologice ale prăbușirii celor care, după ani de zile de rezistență îndărjată față de mecanismele represiunii, au sfârșit prin a capitula, renunțând public la idealurile și visele lor, precum și să prezint metodele întrebuintate de reeducatori în nefasta lor întreprindere de demolare a conștiințelor. Să m-am decis să întreprind acest demers nu pentru a-i scuza pe cei înfrânti, pentru că aceștia nu au nevoie să fie scuzați. Nimenei, nici chiar camarazii lor care au rezistat pe baricadele onoarei, nu au cădere să-i judece. Nici chiar pe cei puțini dintre ei care nu numai că au căzut, dar s-au și ticăloșit. Nu, nimenei nu are acest drept, pentru că majorarea celor care au trecut prin Aiud și, în general, a celor care au trecut prin închisorii nu au avut vocație de eroi sau de martiri, ci au fost doar oameni pur și simplu, care se angajaseră, însă, într-o luptă pe viață și pe moarte pentru o cauză sfântă lor. Să este extrem de greu să rămână om, atunci când ești pus în situații limite, dacă nu ai vocație de erou sau de martir. Deci, nu pentru a justifica omeneștiile lor neîmpliniri întreprinse eu acest demers, ci pentru a-i apăra împotriva celor ce încearcă să le ucidă și să răsâma de susflet ce le-a mai rămas. Căci există astăzi, în România postdecembristă, tendință ticăloasă de a efectua un transfer de ritmuri. În acest scop, cei care angajați dintr-un început în luptă împotriva comunismului, cu forță impus poporului român, și înfrânti fiind n-au avut sărăcia să moară pe baricade, ci au capitulat ucigându-și visele, sunt, pentru această nevedință a lor, încriminați mai vîrstă decât sunt încriminați cei care au trecut de celelalte parte a baricadelor, contribuind astfel la edificarea și consolidarea monstruosului sistem și agonisindu-și prin fel de fel de compromisuri: ticăloșii sau chiar prin trădare o nemeritată și acuzatoare bunăstare. Cocoțați pe schelăria puterii de azi, artizanii ororii de ieri, cei care ar fi trebuit, după prăbușirea comunismului, să fie condamnați, cel puțin, la tăcere, acuză cu nerușinare, arătând cu degețul spre cei ce nu au altă vină decât pe aceea de a nu fi avut vîză să moară la timp pentru a intra în legendă sau în uitare.

IV. DEMOLAREA IDOLILOR

Într-o bună dimineață, la puțin timp după răspândirea zvonului că reeducarea a început, ușa celulei noastre s-a deschis și unul dintre plutonierii aceia școliloși și politicoși, despre care am pomenit deja că i-au dublat pe caralii de pază de pe coridoare, ne-a întrebat, oarecum stincher, care dintre noi vrea să meargă la Club. Ne-am uitat nedumeritul unul la altul și își întrebătă plutonierul. Unul dintre noi a drăznit: "Cum adică la Club?" - "Ce, nu știi?", a întrebat, pregătindu-se mirat, plutonierul. În închisoare au fost amenajate încăperi în care să vă puteți întâlni cu alii deținuți, din altă celulă, să discutați într-dumneavoastră, să jucăți săh sau să citiți." Tentativa era mare. Majoritatea dintre noi erau oameni de carte, unii fuseseără, chiar, cititori împătmâniți și, îță că acum, după ce ani de zile nu mai văzuseră slovă tipărită, ni se oferea posibilitatea de a citi. M-am pomenit murmurând: "Și nu ne duce pe noi în istorie", căci stiam că așa începe cădere. Făci la început un compromis, apărăt nevinovat, și apoi nu te mai poți opri. După ce așteptă un timp, plutonierul ne-a recomandat să ne găsim bine, căci se va întoarcă peste 10 minute. Să plecă spre altă celulă, lăsând la noastră ușa întredeschisă. După plecarea lui, unul dintre noi, Horia Gherman, s-a hotărât brusc: "Eu mă duc să văd despre ce este vorba. Nu am ce pierde. Dacă nu-mi va conveni, voi cere să fiu adus înapoi." După cum îl cunoscem eu (era orgolios, supora greu deținjență și nu prea își facea scrupule când era vorba de interesele lui) erau siguri că nu se va mai întoarce din drum. Și nu m-am înșelaț. Eu nu l-am mai întâlnit, însă am auzit despre el că a ajuns printre capii reeducării. Lui i-s-a mai alăturat încă unul dintre noi și cănd a revenit plutonierul au plecat împreună cu alții, de prin alte celule, la așa numitul Club. Seară, înainte de închidere, au fost aduși înapoi. Ne-au relatat cu lux de amânanție cum a fost. Au fost duși împreună cu alți douăzeci, treizeci de deținuți, toși de pe celulă, într-o încăpere special amenajată cu mese și banci, situată într-o clădire alăturată și lăsați să discute în voie, fară să fie supravegheata. De cînd nu s-a prea citit în acea primă zi, deși pe mese erau căteva broșuri de propagandă și de literatură comună. A doua zi povestea s-a repetat. Cei doi au fost din nou luăți și readuși seara. Și tot așa căteva zile. Până când, într-o seară, nu s-au mai întors. A venit un gardian, le-a lăsat bagajele și de atunci nu i-am mai văzut. Am aflat ulterior că au fost duși pe o altă secție, unde li s-a creat un regim special și au făcut, cu ofișerii politici, un fel de instructaj în legătură cu reeducarea.

Această primă tentativă de a atrage oamenii pe calea reeducării s-a soldat, pentru reeducatori, cu rezultate modeste. De fapt, nici ei nu se așteptau la ceva spectaculos. Era doar începutul și era normal că oamenii să fie reticenți. Aveau nevoie doar să atragă de partea lor cățiva oameni pe care să-i pregătească pentru a-i întrebui în acțiunile viitoare. Și acest lucru le reuise.

Imediat după consumarea acestei prime faze, "rezistenților", adică celor care refuzaseră să ieșim la "Club", ni s-a înăspriț regimul. Cei mai moțăi dintre noi au fost izolați, fie în Zarcă fie pe anumite secții special amenajate pe celulă. Din când în când, ofișerii politici sau doar subalternii lor mai treceau prin celulele noastre,

întrebându-ne dacă nu cumva careva dintre noi s-a răzgândit și vrea să ieșă la Club. Și de fiecare dată mai capitula căte unul. Dar nu prin aceste metode au reușit cei ce au condus reeducarea să frângă rezistența morală a celor care preferau să rămână în continuare în închisoare decât să ieșă din ea pe brânci. Ei dispuneau, în momentul declanșării nefastei lor acțiuni, de o "armă secretă", despre care nici unul dintre noi nu știam nimic. Reușiseră în prealabil să ne demoleze, fără ca noi să o știm, idolii.

Procedeul nu era nou. Fuseseră întrebuițat cu succes și la Pitești. Acolo, înainte de a începe reeducarea, au fost strânși toți cei care erau considerați vârfuri ale studențimii, cei care aveau o-oarecare autoritate (morală, intelectuală sau, pur și simplu, ierarhică) asupra acestora și transformați, în doar căteva luni de tortură continuă, în adevarăte epave omenești, care executau mecanic tot ce li se poruncează. Li s-a pus apoi ciomagul în mână și au fost duși în mijlocul celor ai căror idoli fuseseără, pentru a-i reducă.

La Aiud s-a procedat la fel, numai că metodele întrebuițante au fost altele: sătană, amenințare, promisiuni și, mai ales, crearea problemelor de conștiință. Am amintit, deță, încă din numărul trecut, că și au început să dispară dintr-o personalitate, adică acele persoane care prin poziția lor politică, intelectuală sau morală aveau influență asupra celorlăți deținuți. Astfel, personalitatea aproape intrată în legendă ca: preotul Dumitrescu-Borșa, Victor Bîrîș, prințul Alexandru Ghika, Nicolae Petrușescu, Victor Voien, poetul Radu Gyr și mulți, mulți alții, au fost luati, purtați prin țară (prin orașe, pe sănătate de construcții, prin piețe etc.) pentru a lăua cunoștință de "realizările" și de "bunăstarea" și "fericirea" poporului. Unii dintre ei au fost duși chiar la București, la Centru, unde persoane influente, cu funcții importante în aparatul de Partid și de Stat, au stat de vorbă cu ei. Unora dintre ei li s-a vorbit deschis: "Trebuie să vă recunoașteți înfrântă". Ajă vor să faceți ceva, dar ați apucat-o pe un drum greșit, drumul crimei și al trădării (Cine vorbea de crimă și trădare?). Ceea ce ajă năzuină să faceți voi, sau ați pretins că năzuină, suntem pe cale de a realiza noi. O țară, cum vă plăcea vădă să spuneți, <<casoarea sfântă de pe cer>>. Acum vrem să ne redobândim independența sfântă de Moscova (era în perioada denunțării planului Valev) și pentru aceasta avem nevoie de linște, de consens (a se observa rădăcinile istorice ale *consensului*). Occidental, de care vrem să ne apropiem, ne pretindem să vă punem în libertate. Și o vom face, dar numai după ce, mai întâi, vă vom neutraliza". Cam așa trebuie să fi sunat discursul pe care vreunul dintre marii Partidului și Statului l-a înțut în fața celor care trebuiau convingi să se sinucidă susținându-se. Și un astfel de discurs pe unii i-a convins, pe alții însă nu. Aceștia din urmă, printre care trebuie să amintim și împunătoarea figură a prințului Alexandru Ghika, au fost aduși înapoi în Aiud și dați în "grîja" lui Crăciun. Dar nu de aceștia ne vom ocupa acum, ci de ceilalți, de cei care au căzut; și nu pentru a-i încrimina, ci pentru a explica mecanismele susținutele ale căderii lor și, mai ales, pentru a scoate în evidență impactul pe care căderea lor l-a avut asupra celorlăți deținuți. Și pentru că cunoște mai bine cazul poetului Radu Gyr, voi relata acest caz.

Era în vara anului 1962. Reeducarea își urma cursul firesc, fără prea mari reușite. Într-o ană din zile, ușa celulei în care erau izolați să-a deschis și, de data aceasta, *mi-s-a ordonat* să merg la Club. Nu am avut prea mult timp să mă mir, căci plutonierul care mi-a deschis ușa părea foarte agitat și grăbit. Am ieșit afară pe pasarelă (era la etajul trei) și am observat că pe tot Celularul, la toate etajele, se deschideau ușă și oamenii erau zorii să ieșă afară. Am fost duși mai mult alergând într-o încăpere situată într-o clădire din imediata apropiere a Celularului, încăpere în care erau îngrăjdăți căteva sute de deținuți. Fuseseră aduși acolo oamenii de pe toate secțiile: din Zarcă, din Celular și chiar și din fabrică. Mareea majoritate facea parte, însă, din oamenii numita categoria a "rezistenților". La un moment dat un gardian care era în ușă a anunțat: "Liniște, vine tovarășul comandant!" Într-adevăr, după căteva secunde în ușă și-a făcut apariția, plin de el că de obicei, însoțit de statul său major, colonelul Crăciun. În mână avea căteva foi de hărțe împătruite, în așa fel încât parca voia să atragă atenția asupra lor. După ce ne-a ordonat să ne așezăm în bânci, a privit căteva secunde peste capetele noastre și apoi a început să recite, spre uluirea noastră, o poezie din Gyr. O recita corect, fără să se potinească, cu intonații potolite și fără emfază. Se vedea căt de colo că o învățase special pentru această reprezentare. După ce a terminat, s-a uitat iarăși peste sală și a întrebat: "Ei, vă place? Frumoasă poezie, nu-i așa?" Și pentru a întări acest lucru, de data aceasta mai componeaște, ultima strofă: "Nu ești înfrânt atunci când săngeră. / Nicăi când în lacrami ochii și. / Cele mai crâncene înfrângeri / Sună renunțările la viață." "Ei, zise el uitându-se triumfator pe deasupra noastră, aflată că bădia Gyr a renunțat la viață". N-a avut timp să savureze efectul loviturii, pe care cu atâtă dibăcie o pregătise, că dintr-un colț al sălii tâșni că un bumerang replică: "Deci, a fost înfrânt. Ce-i cu asta? În luptă se mai și moare." Colonelul Crăciun a fost surprins de replică, a dat să răspundă, dar dându-și seama că s-ar putea să ieșă cu prestigiul sărbătorit dintr-o dispută cu temerarul interlocutor, pe care îl identificase, a renunțat. Uitându-se apoi din nou peste sală, pentru a găsi pe cineva căruia să-i dea scrisoarea să-o citească, să-o apre asupra fostului Secretar General al Centrului Studențesc din București, Tânase Rădulescu. Aceasta a fost cățiva ani închisă în Rusia și cănd s-a întors în țară, în 1955, fost condamnat la 25 de ani de muncă silnică, pentru activitate politică din trecut. Era un om integrul, mare admirator al lui Gyr, pe care, de altfel, îl șine cunoștea personal; și era socotit unul dintre cei mai înverșunați "rezistenți" la reeducare. Fixându-l, Colonelul Crăciun îi spuse: "Ce zici Tase? (avea o mare plăceră să se adreseze deținuților pe numele lor mic). Citești tu scrisoarea?" Omul consimți și, vădit emoționat, apucă, cu degete tremurănde, feile de hărțe pe care le parcuse dintr-o privire, nerăbdător să ajungă la semnătura. După ce o examină cu atenție, conchise că pentru sine: "Da, e semnătura lui Radu Gyr." "Citeștel!", îl indemnă colonelul. Și, Tânase Rădulescu începu cu glas tremur de lectură. Cum ne-am putut da seama mai târziu, după ce vom fi audiat și alții asemenea "autodemascări", această scrisoare declarativă a lui Gyr era tipică. Reeducatorii împusseră anumite puncte care trebuiau tratate. Mai întâi trebuiau prezentate căteva date de stare civilă, apoi împrejurările întrării în viață politică (în cazul lui Gyr, în Mișcarea Legionară), după care trebuia să ponegeaște, în cuvinte căt mai tari, trecutul și toate credințele tale anterioare și să te desolidarizezi categoric de ele. Legionarii trebuiau să condamne memoria lui Corneliu Zelea Codreanu, tărânișii să îñiere trădarea lui Maniu și Mihalache, liberalii să desfășoare pe cei mai mari exploataitori ai țării, familia Brătienilor etc. Apoi, în cuvinte meșteșujante, trebuia să înalți osanale partidului comunist și să elogiezi realizările regimului împotriva căruia, ca un criminal ce ai fost, te-ai ridicat. În sfârșit, această sinistră farsă care se chama "autodemascare", trebuia să se încheie cu un angajament, prin care te legăi față de popor și de clasa muncitoare că nu vei precepui nimic... etc., etc. În scrisoarea lui Gyr, toate aceste puncte erau tratate metodic, vrând parca să constituie un model pentru cei ce vor urma la rând. În tot timpul lecturii, în sală a fost o linște mormântală. Eu însă auzeam cum părăie grinzile de rezistență ale unei cetăți pe care o crezusem inexpugnabilă.

Într-adevăr, după citirea scrisorii lui Gyr, rândurile "rezistenților" au început să se răreasă. Și se vor răi în continuare, în zilele și în luniile următoare, pe măsură ce vor asista la demolarea altor idoli.

În noaptea care urmată, în singurătatea celulei, mi-au venit în minte cuvintele unui prieten. Ale lui sau culese de el din vreo carte: "Să nu-ți faci idoli din oameni în viață".

Demostene ANDRONESCU

"JERTFA ESTE MĂSURA CREȘTINĂȚII NOASTRE"

Puterile sufletești și energiile morale pe care româniile adevărați le-au simțit în inimi și în cugete, imediat după acel însingerat Decembrie 1989, au avut o singură cauză: miracolul jertfei! Astăzi, la numai patru ani de la "revoluție", acele puteri (sufletești) și acele energii (morale) au dispărut, aproape toți români căzând iarăși pradă disperării și neputinței, adică în binecunoscuta stare de letargie comunistă. De ce s-a ajuns aici? Fiindcă săn tot mai puțini cei care mai cred în jertfa măntuitoră de atunci, din Decembrie 1989. Cum s-a ajuns aici? Simplu: prin negarea caracterului hristic al celor jertfe, voluntare, dezinteresate, aduse "ofrandă" pe altarul Neamului Românesc de către elita morală a tineretului de atunci.

Prinț-o perfidă campanie de intoxicație propagandistică, forțele anticelestine care guvernează în mod occult România au și înțintă să inculce românilor ideea că "revoluția" și "evenimentele din decembrie 1989" sunt doar puterilor străine, și a serviciilor secrete (gen C.I.A., K.G.B., Mossad etc.). Prin urmare, jertfa tinerilor a fost anulată, iar "revoluția" considerată doar o manevră perfect rezigată, după planuri bine stabilite (de exemplu, la Malta). Numai astfel - prin negarea și anularea jertfei din Decembrie - s-a ajuns să se creadă că acei curajoși tineri (în număr de peste două mii și declarati, totuși, EROI MARTIRI AI NEAMULUI) "au murit ca prostii" sau că "nu au și înțintă de ce mor și pentru ce mor"!!! (Ne doarește să te trebuie să transcriem aceste infamii, dar așa "judecă" azi mulți români).

Dușmanii creștinismului - și ai creștinismului românesc, în special - știu prea bine că "singele martirilor

esămînta creștinilor". De aceea jertfa hristică a martirilor din Decembrie 1989 trebuie anulată cu orice preț. Și ca să fie împede că intoxicația propagandistică a forțelor anticelestine continuă, să reținem că pentru acest decembrie 1993, cind se vor comemora patru ani de la "revoluție", Comisia senatorială pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989 pregătește un nou "spectacol-diverziv" pentru mass-media: "Detaliu despre planul "Valahia '89" [...] întocmit de serviciile secrete occidentale împreună cu cele ale Uniunii Sovietice și ale unor tări vecine României. Acest plan explică și motivează declanșarea evenimentelor din decembrie 1989" (citat din ziarul "Evenimentul zilei", din 13.11.93).

Sacrificiile tinerilor din Decembrie 1989 ne demonstrează că noi, români, avem în miini,oricind, o armă teribilă, formidabilă: capacitatea de jertfa a Neamului nostru! Pierdere acestei "arme" - și au spus-o înaintea noastră toți martirii românișmului - va însemna dispariția Neamului Românesc din istorie. Acesta este adevărul care deranjează puterile occulte anticelestine, dar care trebuie să străpungă inima și sufletul oricărui român de astăzi: *Neamul Românesc continuu să supraviețuască și va supravițui doar prin jertfa martirilor creștini. Și o astfel de jertfa a fost cea a tinerilor din decembrie 1989. Restul, adică "regizările de revoluții" ale C.I.A., K.G.B., Mossad etc. sau "planurile de revoluții" gen "Valahia '89" sau "Malta-Bush-Gorbaciov" sunt doar mirșave calcule omenești care în fata lui Dumnezeu sint nebunie luciferică. Calcule prin care să se anuleze jertfele creștinilor, să se conspire elanul sprig libertate al oamenilor simpli și curați, să se distrugă independența și onoarea națiunilor.*

Singele vârsat atunci, în decembrie 1989, a fost singre creștin. Așa cum scrie în Sfinta Scriptură (vezi: Evrei XI-1) acei tineri "mureau pentru ceea ce nu se vedea, dar se nădăduiau" - credință exprimată atât de tragic și de sinceră prin acel "Vom murî și vom fi liberi!". Am avut sub ochii noștri martiri adevărați, precum cei din primele veacuri creștine. Pot să consideră astfel acei treisprezece tineri răpuși pe Bd. Magheru, în fața Sălii Dalles, în ziua de 21 decembrie, cind au îngrenunchiat, în fața trupelor de securitate înarmate ca pentru război, cu flori în miini și rostind "Tatăl nostru"? Ei și toți cei care i-au urmat, îngrenunchind, răgindu-se și apoi murind împușcați în cap sau în inimă de lunetiști, au fost "niște prosti care nu știau pentru ce mor"? Au fost niște "copii inconștienți care au murit degeaba"? Nu. Toți eroii-martiri din acel decembrie s-au dus la moarte cu acea limpezime și curațenie înălțătoare precum primii mucenici creștini și moarteor lor astăzi este socotită - de către sfânta noastră Biserică Ortodoxă, la Sf. Liturghie, la eclecie - drept o biruință!

Jertfa din Decembrie 1989 a dovedit că teroarea bolșevică, minciuna, forța brutală a Securității, tancul și pușca cu luneta nu pot ieși învingătoare împotriva puterilor sufletești. "Jertfa este măsura creștinății noastre", spunea Ion Moță în ianuarie 1936, exact cu un an înainte de a se jertfi ca martir anticomunist pe frontul spaniol.

Renunțarea la viață, acceptarea sacrificiului, au fost pentru tinerii din decembrie 1989 un imperativ de origine divină, conștientii că numai dacă "vor muri, vor fi liberi". Ei și-au dărut viața fără a sta prea multe pe ginduri. Frumusețea jertfei lor constă în acea filozofie simplă: "Cineva trebuia să o facă".

Credința cu care acei tineri au ieșit în stradă ca să lupte și să moară a fost că numai singele puteau spăla păcatele unui popor ale cărui suflete fuseseră satanizate prin iudeo-bolșevism.

Se întrebă astăzi, eu fariseism, unii "analisti politici" școlii masonică în Occident, dar care nu prea merg la Biserica strămoșecășă, "De ce au murit tinerii nevinovați"? "Și nu este aceasta o probă că totul a fost rezigat conform unor planuri (CIA, KGB, etc.) care prevedea

și împușcarea unor oameni nevinovați?" - și jertfă! Se mai întrebă hahamii politologie. Noi vom răspunde că în doctrina creștină "totdeauna nevinovații răscumpără păcatele omenești; numai jertfele curate precum cea a Mîntuitului, a muceniciilor și eroilor se primesc în cer" (preot Ilarion V. Felea, în "Duhul adevărului"). Tinerii din decembrie 1989 - și ne referim la cei care în Cluj, Timișoara și București au înfruntat cu pieptul dezvelit gloantele comuniștilor - au murit convinși de faptul că numai prin exemplul dărurii supreme poporul român se va putea rezoli din letargia bolșevică. O convincere care i-a dus pînă la moarte, căci inimile împietrite ale românilor, îndobitochiți de marxism-leninism, trebuiau cutremurate prin singe-

Pentru toate aceste afirmații și considerații de mai sus (pe care dușmanii creștinismului de azi le vor găsi "nefundate și nejustificate") vom aduce scurte mărturii referitoare la viața și convingerile religioase creștine ale unor eroi-martiri din decembrie 1989-mărturii consنمate pentru vecinie în albumul-document "MIRACOI" nr 1 decembrie 1990, nr.2/decembrie 1991 și nr.3/decembrie 1992:

Ruxandra-Mihaiela MARCU - EROU MARTIR AL NEAMULUI (25 martie 1968 - 21 decembrie 1989). Răpusă în după-amiază zilei, în fața Sălii Dalles, lovită de un camion militar, iar apoi ucisă cu brutalitate de fortele de represiune. Fragment din poezia <<Tu, mamă>>, scrisă

O dovadă de netăgăduită a jertfei creștine din Decembrie 1989: modesta cruce din fier pe care să scrie. "În memoria celor 13 tineri căzuți în REVOLUȚIE". Se află lîngă zidul Sălii Dalles, pe bd. Magheru, în locul în care tinerii anticomuniști au îngrenunchiat, cu flori în miini și cu rugăciunea "Tatăl nostru" pe buze, în ziua de 21 decembrie. Călăii Securității bolșevice au răspuns cu gloanțe... (O cruce asemănătoare fusese așezată și pe partea opusă a b-dului Magheru, între trotuar și bordură, dar "neconoscute-măigureni" au furat-o, smulgind-o pur și simplu din beton!).

În partea stângă a naosului Bisericii "Colțea" din București se află o măsuță, în fața unei icoane a Maicii Domnului, cu o cutie etanșată cu sticla, deasupra căreia stă scris pe o tablă: "SINGELE MARTIRILOR ROMÂNI ai revoluției din Decembrie 1989 încheiat pe monede depuse de creștini în balta înroșită unde zaceau trupurile celor uciși de comuniști". Icoana și această cutie plină cu monede înroșite cu singele uscate (o imagine cutremurătoare care poate să înmoale înimă și celui mai împietrit ateu!) au devenit un loc de pelerinaj mistic atât tinerilor creștini ortodocși. Cine vrea să se convingă, pe viu, de valoarea lăudătoare a cunților lui Tertullian în primele veacuri ale creștinismului ("Singele martirilor este sămînta creștinilor") să meargă la Biserica "Colțea"!

de Mihaela înainte de tragicul sfîrșit, ca un ecou al evenimentelor de la Timișoara: <<[...] Cum înca plinge singele fierbinți/ Îngrenunchiază-l pe acela care minte/ Pe toți ce-n jurul lor fac numai rău/ Și spunete să credă-n Dumnezeu>>. Fragment din scrisoarea Mihaiei către starețul Stefan Neamul de la Mănăstirea Frâsinei: <<Mă rog la Dumnezeu să-mi ierte păcatele și să-mi îndrepă pașii spre ce este mai bine, să pot să mă realizez, să fiu fericită>>.

Dragoș MLADOVICI - EROU MARTIR AL NEAMULUI (2 aprilie 1969 - 23 decembrie 1989). Împușcat de un lunetist (în inimă), în zona fostului Teatrul Național. Fragment dintr-o scrisoare (lăsată surorii sale): <<Să nu uită oamenii bunii că am plecat cu sufletul curat și că am murit din prea multă dragoste. Sănu credetă cumva că n-am știut ce fac, toți am știut! Și cîteodată, cind călcăți mai apăsat, amintiți-vă că pămîntul acesta se sprijină pe piepturile noastre>>.

Mihai-Lucrețiu GĂTLAN - EROU MARTIR AL NEAMULUI (9 aprilie 1970 - 21 decembrie 1989). Din grupul primilor 13 tineri căzuți în fața Sălii Dalles, în după-amiază zilei de 21. A fost lovit și rănit de un camion și apoi împușcat mortal. Tatăl lui Mihai: <<În sufletul lui trăiau două idei, două lumi: muzica și religia. [...] În mijlocul unei străzi pline de oameni, Mihai s-a ridicat, a strigat JOS COMUNISMUL! ... și a căzut! [...] Mihai l-a măreș la el, atunci cind pleca, această iconiță[...]. Avea o bînală personală despre care noi părinții n-am știut nimic, o avea de la vîrstă de 15 ani>>.

Mariana MIREA - EROU MARTIR AL NEAMULUI (25 septembrie 1967 - 21 decembrie 1989). Din grupul celor 13 tineri căzuți în fața Sălii Dalles. A fost lovită de un camion militar și apoi împușcată în cap de foarte aproape. Tatăl Marianei: Mariana era o credincioasă, firea ei deschisă, veselă, se transformase, la Biserică, parcă intră altă ființă; acolo devinea gravă și plințea mereu. În minte că, a doua zi după actual criminal de dârmare a Bisericii Sf. Vineri, a adus acasă o cărmidă și printre lacrimi ne-a spus că este din trupul Bisericii>>.

George-Cristian STANCIU - EROU MARTIR AL NEAMULUI (28 decembrie 1960 - 21 decembrie 1989). A fost depus la morgă în seara zilei de 21 decembrie de un echipaj al Miliției. Este dosarul cu nr.3 al Revoluției. Decesul a fost cauzat, în condiții neelucidate, de lovituri și tortură. Tatăl eroului: Dr. Moș Nicolae [...] a venit la mine și mi-a mărturisit că tocmai terminase pentru prima dată în viață lui, de citit Noul Testament. După o discuție gravă, Cristi a adăugat: Vaice chinuit a fost Mîntitorul! Ce mult a suferit! N-am știut pînă acum! Avea s-o simtă chiar el. [...] Libertate te iubim, ori învingem ori murim! Veniți cu noi, veniți cu noi! - acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Cristi".

Petre POPTEAN - EROU MARTIR AL NEAMULUI (27 ianuarie 1965 - 21 decembrie 1989). A căzut împușcat, apărindu-și sora de gloantele ucigașe. Mama eroului: <<În fiecare dimineată, înainte de a pleca la serviciu, îmi spunea: Mamă, ai uitat ceva! Și atunci știam că trebuie să-l stropesc cu aghiasmă.>> Monica, sora eroului: <<Petrică purta la el, în după-amiază zilei de 21, această iconiță însingerată, o foaie de parcurs și mir sfîrșit>>.

CURS ELEMENTAR DE RELIGIE CREȘTINĂ(XXVI)

7. Creația (II). Lumea văzută

Dacă "cerul" despre care se vorbește în primul verset al *Facerii* trimite la "lumea nevăzută", prin "pământul" la care se face referire acolo se pare că trebuie să înțelegeți **materia primă**, informă, pe care Dumnezeu a creat-o din nimic și din care a format și orânduit apoi toate lucrurile și ființele *lumii văzute*. Despre această materie inițială pare a vorbi și Moise (cărula textul îi este atribuit): "Și pământul era netocmit și gol. Înțunerici era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor" (FACEREA, 1, 2). Această materie inițială, "netocmită", cuprindea în sine toate stihile sau elementele lumii materiale, deci și elementul acvatic, pe deasupra căruia "se purta" Duhul Sfânt, numit aici "Duhul lui Dumnezeu" (încă de la început ni se înțelegează, mai mult implicit decât explicit, întreaga dumnezeiere: Tatăl, numit simplu - "Dumnezeu"; Fiul sau Cuvântul - "Și a zis Dumnezeu..."; și Duhul Sfânt, după cum am arătat).

În cele săse "zile" ale creației, dând formă prin Cuvânt acestei materii originare, Dumnezeu a făcut, rând pe rând: în "ziua întâi" **Lumina** (nu poate fi vorba de lumină naturală, venită de la astre, ce vor fi create abia în ziua a patra, ci despre dezlinșuirea energiilor divine, marcadă începutul "lucrării" lui Dumnezeu asupra creației, cum se poate deduce și din IOAN, 1, 10): în "ziua a doua" **Cerul** (abia acum, în versetele 6-8, este vorba de *cerul văzut*); în "ziua a treia" **Pământul** (cu mările și vegetația); în "ziua a patra" **Astrelle** (prin care se înțeleg, deopotrivă, Soarele, Luna și celelalte coruri cerești); în "ziua a cincea" **Viețuitoarele** (cele din ape și cele din văzduh); iar în "ziua a sasea" **Fauna terestră** și, în cele din urmă, **Omul**.

Pe versetul biblic (FACEREA, 1, 3-31) "zilele" creației se distribuie astfel: **Ziua întâi** (3-5), **Ziua a doua** (6-8), **Ziua a treia** (9-13), **Ziua a patra** (14-19), **Ziua a cincea** (20-23), **Ziua a sasea** (24-31). În cap.II (2-3) nu se spune că Dumnezeu și-a încheiat "în ziua a sasea lucrarea sa" și că "înziuaua șapteasă-o dihdinăt de toate lucrurile sale", drept care a binecuvântat-o și a sfîrșit-o. Asupra creației omului se mai revine și în cap.II (7-8; 18-23).

Teologia scolastică apuseană propune următoarele distincții în actul general al creației lumii văzute: I. **Creatio prima** (sau Opus creationis); II. **Creatio secunda** (cuprinzând a) **Opus distinctionis** și b) **Opus ornatus**). Ar fi vorba, deci, de o **creație prima** (creația propriu-zisă, *din nimic*, a materiei originare), iar apoi de o **creație secundă**, constând din două lucrări consecutive: cea a distingerii sau despărțirii elementelor (a pământului de ape și a.m.d.) și cea a "impodobirii" universului (cu plante, animale etc.).

Teologia dogmatică și simbolică (vol.I, p.501) comentează: "În expunerea despre creație se observă asadar o succesiune temporală și o gradăție, de la anorganic la organic, la regn vegetal, la cel animal și, în sfârșit, la om... Gradăția în realizarea creației corespunde firii lucrurilor și apare ca necesară în ordinea acestora. Intr-adevăr, începând de jos în sus, fiecare regn și fiecare specie apără ca mijloc de existență și condiție pentru cele imediat superioare: cel anorganic pentru cel vegetal, cel vegetal pentru cel animal și toate la un loc pentru om. O specie superioară le presupune pe toate cele inferioare ei. Aceasta nu înseamnă că speciile inferioare ar fi cauzele producătoare ale speciilor

superioare (cum crede materialismul evoluționist -n.n.). Rolul speciilor inferioare în raport cu cele superioare se reduce la acela de a fi *condiție de existență* pentru cele din urmă, iar aceasta, de bună seamă, prin orânduirea voinei și înțelepciunii lui Dumnezeu. Existența fiecare specie și-o datorăce însă unui act creator special al lui Dumnezeu, săvârșit atât în legătură cu cele precedente, cât și cu cele următoare". Scriptura ne învață: "Toate căte a vrut Domnul a făcut în cer și pe pământ, în mări și în toate adâncurile" (PSALMUL 134, 6). Iar Sf.Grigorie Palama observă: "Pe toate le-a rănduit (Dumnezeu) ca pe o podobă, după legătura rațiunilor lor, ca înțregul să se poată numi, cu drept cuvânt podobă (*kosmos*)" (Capete despre cunoștința naturală, 23; în *Filocalia românească*, vol.7, p.436).

Precum se știe, știința a cunoscut,

în apele inferioare și protejată de un firmament (în textul biblic românesc: "tările" - n.n.) deasupra căruia să-i fi aflat apele superioare. Sf.Vasile cel Mare, în comentariul său la <<Cele săse zile ale creației>> (Hexameronul), avertizează la rândul-i că va face expunerea în termenii și reprezentările cosmologice ale timpului său. *Facere* nu este deci un capitol de cosmologie propriu-zisă: de aceea, o presupusă incompatibilitate între Biblie și știință, între adevărurile uneia și ale celeilalte, este falsă" (I.Bria, op.cit., p.109).

Teologia dogmatică și simbolică (vol.I, pp.502-503) ne lămuște încă: "Unii teologi mai noi, luând în considerare geologia modernă, după care pământul a ajuns la forma și organizarea lui de azi de-a lungul mai multor milioane și chiar miliarde de ani, deci într-un timp foarte lung, socotesc că termenul de **zi** din referatul biblic asupra creației trebuie înțeles ca epocă nedeterminată (s-a și încercat identificarea "zilelor" creației cu diferite "ere" geologice - n.n.). După această interpretare, în istorisirea biblică

științelor naturale" (sublinierile ne aparțin în toate textele citate).

Nu există, aşadar, contradicție obiectivă între religie și știință decât în măsură în care una încalcă domeniul celeilalte. Altintre conflictul apare doar în ordinea subiectivă, adică între oamenii care le reprezintă (a se vedea și René Guénon, *Criza lumii moderne*, Editura "Humanitas", București, 1993, p.99).

Nu-i lipsit de semnificație faptul că în Nouă Testament, deși Mântuitorul confirmă uneori, prin referințe răzlețe și indirecte, adevărul fundamental al referatului biblic despre creație, nu se pune cătușii de puțin accent pe probleme de cosmologie sau științe naturale, unele ca acestea nefiind esențiale în economia vieții religioase. Din punctul de vedere al creștinismului, credinciosul nu-i chemat la *cunoaștere*, ci la *mântuire*. Problemele generale sau particulare ale cunoașterii profane nu sunt de importanță vitală pentru om, în sensul că nu sunt necesare mântuirii veșnice. Se pot măntui, în egală măsură, dacă sunt în bun raport cu Dumnezeu, prin credință și fapte, atât cel mai doct savant, cât și cel mai simplu dintre oameni. Nu cunoașterea omenească prețuiește înaintea lui Dumnezeu, ci curajia susținerii să aibă loc. Toamări prin aceasta se deosebesc creștinismul de anumite religii indiene, de gnosticism, de teozofie, de antropozofie sau de mai recent *new-age-ism* - toate doctrine parareligioase, intemeiate pe primul așa-zis "cunoașteri inițiatice", văzute ca o condiție *sine qua non* a "mântuirii", independent de harul divin. Dar multă "știință" nu este, singură, de nici un folos duhovnicesc, cum ne învață și Apostolul, zicând: "Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi folosesc. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate zidesc" (I CORINTENI, 10, 23). Ba mai mult: știința îl poate sminti adesea de la calea credinței: "Cunoștița însă semește, pe când iubirea zidește" (I CORINTENI, 8, 1). Mulți dintre cei ce "s-au semețit" prin cunoaștere "s-au rătăcit în gândurile lor și înimile lor cea neînțelegătoare s-a întunecat; zicând că sunt înțeleși, au ajuns nebuni" (ROMANI, 1, 21-22). De aceea îl sfătuiește Pavel pe ucenicul său, zicând: "O, Timotei, păzește ceea ce îți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșertă și lumestii și de împotrívile științei minciinoase, pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință!" (I TIMOTEI, 6, 20-21). Nu-i mai puțin adevărul că știința și cunoașterea în genere nu sunt necomandabile în *sine* și, prin urmare, nici Sf.Scriptura și nici Sf.Traditie nu se pronunță împotriva legitimității lor, ci doar împotriva relor întrrebuișări (acel "Crede și nu cerceta!", pus abuziv pe seama întregului creștinism, nu are nimic de-a face cu învățătură creștină autentică, fiind o simplă deviză particulară a romano-catolicismului medieval, sprijinită de prea marele abuz de rationalism și formalism din teologia scolastică). Dimpotrivă, Apostolul Pavel recomandă: "Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun!" (I TESALONICENI, 5, 21). Omul credincios, bun și drept poate "să cerceteze" căvoiște; știința (și pandantul ei, tehnica) nu e primejdioasă decât în măsură în care începe pe mănlile celor fără Dumnezeu... Omul de astăzi și pe punctul de a proba pe propria piele adevărul acesta: "Toate sunt curate pentru cei curați; iar pentru cei întinăți și necredincioși nimic nu este curat, ci li s-au întinat lor și mintea și cugetul" (ITI, 1, 15).

(va urma)

Vasile A.MARIAN

TEOLOGIA MISTICĂ și DOGMATICĂ

în ultimele veacuri, confruntarea dintre **creationism** și **evolutionism**. Au existat, deopotrivă, creaționiști necreștini și evoluționiști pretin creațini (ca gânditorul și savantul francez Pierre Teilhard de Chardin, ale căruia cărți au cunoscut, pe la jumătatea secolului nostru, un succes zgomatos, dar trecător). O poziție coherentă creștină nu poate admite totuși evoluționismul (care, în ultimă consecință, îzgănește ideea Dumnezeului Creator sau o înjoiește până la blasfemie). Teoria evoluționistă și fost imbrățișată de altfel, cu unele rare excepții, tocmai de savanți sau gânditori materialiști și ateii. În ultima vreme au fost însă puși în evidență, cu tot mai multă pregnantă, dificultăți insurmontabile (atât din punct de vedere filosofic, cât și din punct de vedere strict științific) ale darvinismului și evoluționismului în genere. La noi acestea se mai poartă încă, dintr-un fel de inerție post-marxistă, purându-se, din păcate, chiar de pe bâncile școlii, o bază subredă și limitată educației științifice și teoretice a tinerelor generații. Dar asupra acestor probleme vom avea prilejul să revenim mai detaliat, într-un capitol special.

Întorcându-ne la expunerea noastră dogmatică, să luăm în seamă o precizie foarte importantă a teologicii mai noi: "În descrierea biblică a creației trebuie să se facă o distincție între mesajul revelat, adică între **conținutul** revelației făcute lui Moise, și **forma** în care a fost exprimat acest conținut (formă) care aparține mediului cultural semitic din perioada mileniu dinainte de Hristos. Mesajul biblic este deci **cunoscut prin revelație**; el nu este roful evoluției ideilor sau speculațiilor cosmologice. Acest mesaj *afost exprimat* în limba, conceptele și reprezentările specifice culturii Orientului Apropiat din acea vreme, care era îmbibată de miturile vechilor religii ale zonei (a se vedea și ISAIA, 51, 9 sau PSALMUL 74, 14). **Modul de reprezentare** a cosmului fizic aparține epocii în care a fost scrisă *Facere*; pe atunci pământul era închisit cu o suprafață plată, susținută de stâlpi sprijiniți

NICHIFOR CRAINIC

Icoana Maicii Domnului cu trei mâini, icoană făcătoare de minuni, a fost pictată la Mănăstirea Chilindri de la Muntele Athos. Legenda spune că Maica Domnului a ajutat cu cea de a treia mână, cea inferioară, la construirea mănăstirii.

Nîn veacul V, când Apusul intra în noaptea barbară, Bizanțul imperial aprinde farul celebrei sale Universități, întemeiată de Teodosie al II-lea, la 425. Universitatea, ne spune istoricul A.A. Vasilev, era bilingvă: avea 13 profesori de literatură latină, 15 de literatură greacă, unul de filosofie și doi de jurisprudență. E întâia Universitate creștină, în stat, fiindcă școli din Alexandria și Antiohia erau particulare. Mai rămăsesă Universitatea păgână din Atena, care se va stinge în curând, fiindcă păgânii nu mai erau, iar noua instituție de cultură creștină o facea inutilă. Universitatea Bizanțului și Sorbona Evului Mediu. Aici profesoarea învățății veniți din largul imperiului, iar studenții vin și de dincolo de hotare. Universitatea e condusă adesea de călugări. Clerici și laici își capătă de aici lumina intelectuală. Prin ea, cultura greco-romană, înfrântăță cu inalta teologie, capătă un nou prestigiu. Pe măsură ce studiile bizantine se înmulțesc, în vremea noastră, se descorește în adevăratul său înțeles rolul covârșitor al Bizanțului în cultura omenirii, acoperit până ieri de regretabilă calomnie disprețuitoare a științei catolice.

În Răsărit nu se poate vorbi de o Renaștere ca în Apus, fiindcă aici umanitatele se cultivă de la început, neîntrerupt, și stadiul lor atinge culmea în clipa când imperiul cade sub Turci. Istoria culturală a Bizanțului e foarte bogată în figuri, de clerici umaniști, în fruntea căror străuceste un Fotie, patriarhul din veacul IX, om de cultură universală, sau un Mihail Psellos din veacul XI, prodigiosul prototip al lui Pico della Mirandola.

Craciadele, punând într-un contact mai strâns pe apuseni cu Răsăritul, crează un nou mijloc de vehiculare a culturii bizantine spre Occident. Istorul Nordström ne vorbește de uimirea cavalierilor cruciați care, ajunși la Constantinopol, descoperau că Platon, Aristotel și ceilalți autori vechi erau aici lecturi obișnuite ale cărturilor, în vreme ce în Apus, la această dată, nu se cunoșteau încă nici în traduceri. Același istorie ne mai spune că, după descoperirea Bizanțului de către cruciați, se creează în Europa currentul ca tinerii să vină aici, în Răsărit, pentru a și desăvârși studiile. Într-o intelectualitate noastră cunoscută, desigur, cel puțin din istoria filosofiei, că bizantinul Gemistos Plethon introduce platonismul în Florența Renășterii. În veacurile premergătoare Renașterii, ne spune A.A. Vasilev, tratatele de medicină ale Bizanțului ajunsesc manual normative în școlile apusene. Adăugați la aceste date, ce se pot înmulți la nesfârșit, faptul că, după stingerea religiunilor păgâne, o mare parte din operele de artă, ce împodobeau temple, fusese adunată în cetatea imperială. Orașul avea aspectul unui muzeu. Pentru colecțiile de manuscrise pe care le poseda, după vechiul model al Alexandriei, istoricii moderni îl numesc "biblioteca Europei". Iar împăratul Teodosie al II-lea,

ortodoxie și clasicism

3.

întemeietorul Universității, e numit cel dintâi "umanist". Și dacă adăugăm extraordinară contribuție adusă științelor juridice de codul teodosian, de codul justinian și de basilicale, înțelegem mai bine rolul precumpărător al Bizanțului ortodox în istoria umanismului și în cultura europeană.

atât de ce am spus la începutul acestei expunerii: noi suntem pentru clasicism și fiindcă ortodoxia ne obligă. Ortodoxia aceasta, atât de necunoscută și ridicul porengă, e formula unică a armoniei în spirit dintre contribuția geniuului omenesc și revelația divină. Fără să renunțe la nimic din tezaurul revelat al credinței, pentru apărarea căreia a dus cele mai eroice lupte, disciplina ei de două mii de ani ne învață cea mai largă înțelegere pentru strădaniile de înălțare ale omului.

D.N.I. Herescu, avândat de frumoasa pasiune a specialității sale, ne propune s-o lepădăm, pentru că "ideea romană, cultura latină și firul conducător al culturii românești".

Dar această idee română noi o avem prin Bizanț - prin Imperiul Roman de Răsărit - concretizată în istoria statului național, cu toate așezările lui. Ea e astăzi, în această formă și nu într-alta, un bun folcloric al neamului românesc. Cât despre "cultura latină", ea nu e atât de latină cât grecăască. E doar un adevăr unanim acceptat că geniu a fost al Eladei, iar talentul de a-l imita al Romei. Și dacă cultura Europei este, în substanță ei, fuziunea clasicismului cu creștinismul, eu prefer Bizanțul ortodox care, în această privință, a dat tonul pentru toată lumea. Toate dogmele ecumenice *et le-a formulat* între veacurile IV și VIII, cu împărații lui romani, cu ierarhii și teologii lui răsăriteni. *Ei* cel dintâi a asimilat pe Platon în speculația mistică, generalizată apoi în Apus. *Ei* cel dintâi a încorporat antichitatea în subordinea credinței. *Ei* cel dintâi a asimilat pe Aristotel în cugetarea dogmatică. Expresia acestei mari sinteze este un Sfânt din afară imperiului, Ioan Damaschinul, dogmatistul consacrat al Răsăritului, care trăiește în veacul VIII. Opera lui, *Izvorul cunoștinței*, este latura dogmelor ecumenice, expusă cu ajutorul unei logice aristotelice, iar în domeniul metafizicei celei mai înalte cu metoda neoplatonică a lui Dionisie Areopagitul.

E un lucru arhicunoscut în știința europeană că această operă e modelul dogmatic al Occidentului. Celebrele *Sentețe* ale lui Petru Lombardul, adică dogmatica romano-catolică normativă în Evul Mediu apusean, e alcătuitor după chipul și asemănarea lui Damaschin. Același *Izvor al cunoștinței* e modelul de care s-a slujit Toma d'Aquino la alcătuirea vastei sale opere *Summa theologiae*, ce îndeplinește până azi rolul directiv în cugetarea filosofic-religioasă a Europei occidentale. Și dacă sistemul lui Aristotel a devenit baza consacrată a teologiei apusene, aceasta nu e opera umanismului occidental, care nu prea există în acea vreme. Aristotel pătrunde în gândirea catolică pe două căi: prin *Logica* lui Damaschin, care e astfel părintele scolasticiei și e numit în Apus "întâul scolastic", iar apoi prin comentariile filosofilor arabi, adică mahomedani. Am pomenit de asemenea că neoplatonismul intră în Occident prin Dionisie, dăruit în veacul VIII de împăratul bizantin Mihail.

Măduva speculației dogmatice e Aristotel. Făuritorul acestei asimilații a gândirii antice în creștinism e însă Bizanțul. Precum se vede, "Europa latină", ce ni se propune ca far de orientare, e foarte orientală în originile ei! Și când Henri Massis o apără împotriva "invaziei asiatică", prin carte sa *Défense de l'Occident*, care l-a sedus și pe D.N.I. Herescu în atitudinea adoptată, el nici nu bănuiește căt asiatismul original zace în adâncul acestei Europe latine!

Astfel, elementele permanente ale culturii occidentale, care sunt elementele permanente ale fiecărei culturi, noi Româniile le avem date în însuși izvorul lor: Bizanțul ortodox, de care ne leagă organic marea tradiție spirituală a neamului nostru.

Notă:

*Acest studiu al lui Nichifor Crainic, apărut inițial în revista "Gândirea", a fost inclus mai târziu în volumul *Orthodoxie și etnocratie* (Editura "Cugereata", București, 1936), de unde l-am preluat și noi, eliminând paginile de început și un scurt pasaj privitor la Nicolae Iorga (considerată preliminar sau auxiliare, depășite prin scurgerea vremii). Constatăm, din păcate, că nici astăzi raportul ortodoxie-clasicism nu este corect înțeles, cum nu este suficient cunoscut nici rolul Bizanțului în istoria culturii europene și românești. Ne rămâne să sperăm într-o revigorare a studiilor bizantine în România, atât în mediul teologic, cât și în cel laic. Ne-am gândit că paginile lui Nichifor Crainic ar putea stimula și ele interesul tinerilor în această direcție. Revista "Puncte cardinale" își propune, într-un viitor apropiat, să dedice un număr întreg Evului Mediu creștin, punând accentul pe civilizația și spiritualitatea bizantine. E un nou pas necesar spre limpezirea identității noastre spirituale și spre mai dreapta înțelegere a noțiunii de "europenism". Cei care vor să ne sprinje cu materiale sau cu sugestii sunt invitați să o facă în lunile următoare.*

EMISIUNI FILATELICE DE CRĂCIUN ale exilului românesc din SPANIA

Printre multele acțiuni prin care Români Liberi, aflați în exil în Spania, au marcat participarea lor în lupta împotriva comunismului, a fost și lansarea de vînăete poștale, emise cu prilejul evenimentelor semnificative din istoria și tradiția creștină a poporului român, profund refractar la ideologia atec marxist-leninistă.

În cele ce urmează vom prezenta scurte extrase din lucrarea Domnilor Traian Popescu și Flor Strejnicu, intitulată **DIN LUPA EXILULUI ROMÂNESC DIN SPANIA ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI**, lucrare în curs de apariție la Editura IMAGO - SIBIU.

Textele și imaginile reproduce sunt închinat Sfintei Sărători a Nașterii Domnului, dovedind prin caracterul lor național și creștin că în acei ani de restrîște țara și exilul au fost una.

CRĂCIUNUL 1963

Români Liberi lansează prima lor emisiune de vînăete poștale pentru sărbătoarea Crăciunului și evocarea datinilor de odinioară, izvorăte din această sărbătoare creștină, la 23 decembrie 1963. Crăciunul - Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos era o zi de lucru ca oricare din săptămâna. În educația atecădată tineretului, ne putem imagina mijloacele perfide la care s-a apăsat pentru a le extirpa din sufletele credință în naștere ca om a Fiului lui Dumnezeu, baza religiei noastre, și pe care, cu toate persecuțiile care s-ar fi expus, părinții căuta pe ascuns, că nu puteau avea control asupra copiilor, să-o sădească și să-o mențină vie în sufletele lor. S-au emis 8 vînăete poștale. Desenul reprezintă o celiulă de închisoare și un om întui detinut cu lanțuri și greutăți la picioare, pe care apăsa simbolurile comuniste, sacera și ciocanul. Totul simbolizează incamul românesc încătușat de comunism. Printre grădile ferestrelor se strecă lumina stelei de la Bethlehem și, sub blândă ei măngâiere, dezințul își amintește de tradițiile românești ale Crăciunului de altădată: cântecelor de stă, colindătorii și bucuria ce o aduceau în căminurile românilor. Imaginea colindătorului cu stea este reproducă după o acuarela a pictorului român Oltéa Vasilevski, bucovineană, moartă în exil la Düsseldorf, cu nostalgia plaiurilor și obiceiurilor românești, cunoscute numai din relataările părinților ei. Pe fiecare percheie de vînăete, în limbile română, spaniolă, franceză și germană, este scris CRĂCIUNUL 1963 ÎN EUROPA DE EST, iar în partea de jos a colței filatelică pe care o compun, ROMÂNIA LIBERĂ.

CRĂCIUNUL 1964

Pentru a sărbători Crăciunul anului 1964 și pentru a protesta împotriva minimalizării acestor sfinte zile a creștinătății de către regimul comunist, Români Liberi emit o vînăetă și două colțe filatelică după desenul Domnului Ileana, realizat în genul mozaicurilor bizantine. Vînăeta poștală cu valoarea de 1 leu, în culorile verde, albastru, negru și auriu, precum și cele două colțe, reprezintă imaginea Fecioarei Maria, steaua, ieslea de la Bethlehem cu pruncul Iisus și Arhanghelul Gabriel, mesagerul divin. Pe colțe apare în plus, în limba spaniolă sau engleză, rugăciunea: FECIOARĂ MARIA, SFÂNTĂ MAMĂ A LUI DUMNEZEU, NU ÎNGÂDUȚI COMUNISMULUI SĂ-JI CRUCIFICE FIUL A DOUA OARĂ. S-a emis un carton de prezentare-felicitare de Crăciun, al pictorului Oltéa Vasilevski, pe care, în afara felicitărilor, apar, în mai multe limbi, textul: CREDEȚI ÎN ELIBERAREA ROMÂNIEI ȘI RELUAREA TRADIȚIILOR DE CRĂCIUN.

CRĂCIUNUL 1965

Români Liberi au sărbătorit Crăciunul anului 1965 și printre o emisiune filatelică - a treia cu acest subiect - aducând o inovație în iconografia românească: Fecioara Maria, Pruncul Iisus și păstorii care vin să i se închine sunt îmbrăcați în costume naționale românești. S-a emis și timbru-vînăetă de 1 leu, policrom, precum și o colță filatelică cu valoarea de 3 lei. Vînăeta are în chenar textul imprimat cu caractere arhaice românești, reproducând versurile lui Eminescu: DIN VALUL CE NE BĂNTUIE/ÎNALȚĂ-NE, NE MÂNTUIE/PRIVIREA-TI ADORATĂ/ASUPRĂ-NE COBOARĂ-O, MAICĂ PREA CURĂTĂ-ȘI PURURĂ/LICOARA MARIE. Pe colță filatelică, în chip de icoană în triptic, apar pe rând imaginea Fecioarei cu Pruncul Iisus, cei trei păstorii și Arhanghelul Gabriel. De asemenea este inserată prima frază din cunoșcuta rugăciune: CU NOI ESTE DUMNEZU, ÎNTELEGETI NEAMURI ȘI VĂ PLECAȚI!

CRĂCIUNUL 1966

Este a patra emisiune filatelică cu care Români Liberi sărbătoresc Crăciunul. În care atât pe vînăetă, cât și pe colță, apare același desen cu Fecioara Maria și Sfântul Iosif, în costume naționale românești, îngunchiați lângă leagănul Pruncului Iisus, infășat după tradițiile străbune și încălzit de suflarea animalelor care veghează misterul nașterii, ca om, a Fiului lui Dumnezeu, în iesele din Bethlehem. Fondul vînăetei, ca și al colței, este auriu, iar valoarea pentru ambele este de 1 leu.

MĂNUSTE DOAMNE POPORUL TĂU
SI BINECUVINTEAZĂ MOSTENIREA TA!

CRĂCIUNUL 1968

În completarea manifestărilor Românilor Liberi legate de aniversarea a 50 de ani de la realipirea Transilvaniei la patria mamă, România, înfișită la 1 Decembrie 1918 la Alba-Iulia, s-a luat hotărârea ca emisiunea de Crăciun a anului 1968 să fie închinată Bisericii Române Unite cu Roma, care împlinea la acea dată douăzeci de ani de persecuții și martiraj. S-au emis trei vînăete poștale cu valoarea de 1 leu fiecare, reproducând figurile a trei episcopi greco-catolici torturați de comuniști în România. Pe fiecare vînăetă apare efiga unuia din martiri, unul din momentele istorice ale Blajului și desenul din cele două emisiuni de Crăciun anterioare. Astfel, pe fond cufeni deschis, figura P.S.S. IOAN SUCIU, Administratorul Apostolic al Mitropoliei Unite cu Roma de la Blaj, este însoțită de Catedrala Unită din același oraș. Pe fond vișinu, efiga Episcopului Vasile Aftenie, Vicarul Mitropoliei de la Blaj la București, este însoțită de Palatul Mitropoliei din Blaj. A treia vînăetă este pe fond albăstru, cu efiga P.S.S. Iuliu Hossu, Episcop al Clujului și primul Cardinal Român, și are în centru Cetatea Blajului. Fiecare vînăetă poartă cuvintele ROMÂNIA-POȘTA 1948-1968, precum și un text în limba engleză: FELICITĂRI ȘI O RUGĂCIUNE PENTRU LIBERTATEA BISERICII ROMÂNE CATOLICE UNITE. Români Liberi, conștiienți de rolul și de lupta dârzhă a Bisericii Române Catolice Unite pentru păstrarea româniștinii în Transilvanie, în secolele de ocupări și persecuții ungurească, nu se puteau solidariza cu acel abuziv și arbitrar al desfășurării ei, patronat din ordinul Moscovei de conducerea de atunci a Patriarhiei Ortodoxe Române de la București, amintind sub această formă suferințele fraților noștri uniți.

Amenințări dinspre Răsărit

De o bună bucată de vreme, granițele de sud-vest ale fostului (oare?) Imperiu bolșevic se află în flăcările unor conflicte interetnice. În ce măsură aceste conflicte regionale au la origine dorința sinceră de independență a populațiilor care se înfruntă în ciocniri armate, cu pierderi grele de vieți omenești, este greu de spus. Se pare însă că în mai toate aceste izbucniri de orgoliu național, mâna Moscovei este prezentă, iar Occidentul, ca în multe alte situații în care Kremlinul a acționat contrar principiilor statuite prin Carta Națiunilor Unite, încide ochii pentru a nu-și perclita relațiile cu colosul euro-asiatic care stă și azi, ca și în trecut, amenințător, în coasta Europei.

Un exemplu concluziv în acest sens îl constituie cazul Gruziei. Cât timp E. Sevărnadze nu s-a arătat grăbit să contribuie la metamorfozarea colosului comunism în Comunitatea de State, ademenitor și înșelător boțezat, Independent, minorității abhaze din Gruzia i-a fost alimentată iluzia aceleiași nealătnură la care își adapă aspirațiile și alte "republici" ale fostului Imperiu roșu. Concomitent, împotriva guvernului condus de fostul ministru de externe al Uniunii Sovietice în perioada nereușitului experiment perestroikist, au fost atâțiate forțele militare fidèle fostului președinte al republicii, Z. Gamsahurdia, ales prin scrutin și înălțurat prin puci militar. Dar, deși atât secesionistii abhazi, cât și trupele fidèle lui Gamsahurdia au înregistrat succese spectaculoase pe cîmpul de luptă, ele s-au dovedit a fi efemere. Deindată ce E. Sevărnadze și-a îndoit spinarea și a semnat actul de aderare a Gruziei la Comunitatea Statelor Independente, contestarii săi au început presiunea armată și, pentru mai multă siguranță, sub pretextul "protecției" unei căi ferate locale, trupe rusești, probabil o altă Armată a XIV-a, au fost trimise la fața locului.

O privire atentă a evoluției frămăntărilor, atât a celor din interiorul Imperiului, cât și a celor din vecinătatea lui, conduce la concluzia că Moscova nu este cătușii de puțin dispusă să scape de sub control spațial de la Caspica la Adriatica, chiar dacă Tratatul de la Varșovia nu mai există și Uniunea Sovietică nu mai supraviețuiește în forma anterioară perestroikăi gorbacioviste. Cei care s-au bucurat că imperialismul comunism a murit odată cu dezmembrarea Uniunii Sovietice, se pare că au dat dovadă de un optimism lipsit de temei. Imperialismul rus care i-a luat locul se dovedește astăzi atât de agresiv ca și precursorul său. Utilizând săntajul economic asupra fostelor "republiki unionale", Rusia le obligă să adere la Comunitatea Statelor Independente, săntaj care, în anumite privințe, se extinde și asupra foștilor membri ai CAER-ului. Si dacă acest săntaj este mai puțin evident în relațile Rusiei cu alte state din fostul lagăr socialist, săntajul exercitat asupra României este străvechi, iar cel asupra Basarabiei este direct și brutal. O situație care, dincolo de rațiunile economice ce o justifică, are și un puternic temei politic. Atât conducătorii României, în frunte cu președintele Ion Iliescu, cât și cei ai Basarabiei, înțepând cu Mircea Snegur, au fost legați, în trecut, prin tainice legături cu Moscova, legături de care ne îndoim că ar fi încetat să mai funcționeze. O temere îndreptățită dacă ne gădим la amenințarea directă făcută de fostul premier Th. Stolojan care, în momentele în care Europa se arăta reticentă în a ne accepta, afirmă că aderarea la Occident nu este o soluție unică la problemele cu care este confruntată România. Tot atât de bine și cu același folos ne putem alătura celuilalt

centru economic, Comunității Statelor Independente. Iar dacă ne aducem aminte că în zilele în care delegația țării noastre bătea la poarta Comunității Europene, actualul prim-ministr, Nicolae Văcăroiu, se găsea la Moscova, o prezență cu accente de avertisment, bănuinile cu privire la existența unor angajamente și obligații secrete care îi leagă, în continuare, pe conducătorii de la București de Moscova, prind contur de certitudine.

Căt privește Basarabia și conducerea de la Chișinău, afirmația făcută de Tânărul basarabean Valentin Botnariuc în Parlamentul României, cu prilejul aniversării Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, este edificatoare: "Moldova" (dintre Prut și Nistru - n.n.) "este Independentă numai față de România!" Fără să se fi impiedicat de faptul că Parlamentul de la Chișinău a refuzat să aprobe aderarea Basarabiei la Comunitatea Statelor Independente, dl. Mircea Snegur, ca un autentic satrap gubernial, a semnat cu de la sine putere, accordul. Folosind un procedeu în contradicție cu Constituția, președintele Moldovei s-a conformat "imperativului" intrării (de fapt, rămânerii) Basarabiei sub aripa ocruitoare a Rusiei. Invocarea, în sprințul acestui act, a unor legături tradiționale ale Basarabiei cu republicile din fostă Uniune Sovietică, ca și sublinierea rațiunilor economice care determină orientarea spre Răsărit, nu pot ascunde realitatea tragică a faptului că interesele naționale majore ale românilor sunt nesocotite și trădate atât de guvernările de la București, cât și de cei de la Chișinău.

Cumpăta dramă a lui Ilie Iliescu și a camarazilor săi tărăni într-o farsă judiciară, aducătoare de moarte, trebuie să fie un avertisment, iar cușca în care sunt ținuți acești mărturisitori ai românismului Basarabiei, un moment pentru soartă pe care expansionismul panislivist, întruchipat de Rusia de totdeauna, o pregătește în tacere și cu perseverență neamului românesc, această insulă de cultură și civilizație latină din Răsăritul European.

Într-o lume în care viața politică este subordonată și dominată de valoarea morală, revenirea provinciilor înstrăinate, Basarabia, Bucovina de Nord și Tinutul Herței la trupul Țării, ar fi trebuit să fie de mult însăptuată. Occuparea acestor provincii de Uniunea Sovietică să facăt în urma încheierii unei întregi abuzive, Pactul Ribbentrop-Molotov. Democrația Occidentală și în primul rând Statele Unite au condamnat acest pact, dar nu au făcut nimic pentru a-i desfășura consecințele. Celui de al doilea semnat la cărdășie pe cîteva luni în 1939, Uniunii Sovietice, iar astăzi moștenitoarei ei, Rusiei imperiale, din motive de echilibru mondial, nu trebuie să-i fie umbră prestigiu și diminuată puterea prin retrocedări teritoriale. Căt privește popoarele mici, acestea pot fi nesocotite!

Astfel de calcule meschine, chiar dacă, pentru perioade mai scurte sau mai lungi, pot promova injurii în raporturile internaționale, nu au însă puterea de a suspenda operația normelor morale. Faptul că ambasadorul Ucrainei a părăsit ostentativ sala Parlamentului când, în cadrul aniversării Unirii din 1918, au fost amintite provinciile românesti aflate sub stăpânire străină, este o dovadă de slăbiciune. Slăbiciunea răufăcătorului pus în față adevărului. Iar faptul că ambasadorul Ungariei l-a urmat, este o dovadă de adâncă miopia politică, pentru a folosi ceea mai blândă caracterizare posibilă.

Nicolae POP

Rugaciune pentru România

Doamne Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel care ai venit în lumă să ne măntuiești pe toți, eu susțin pline de credință, Tîr astfel ne rugă:

Îndură-Te Doamne de țara noastră și neamul nostru și ajuta-l să-si găsească, calea cea dreaptă.

Coborâr Duhul Tău cel Mângâietor să te curățească înținăciunea și să te întoarcă blănările și frica de Tine, Doamne.

Luminează Doamne, mintile celor care din pricina amărăciunilor și umilințelor nu văd calea cea dreaptă.

Încălzeste Doamne, inimile celor care învățăbili de diavol au uitat sa-si iubească aproapele și să ierte vrăjimilor.

Sădesește Doamne în susținile lor mândria muncii cinstite și bucuria de a-si egosi pâinea cu sudoarea fruntii.

Apără-ți Doamne de cei care încă vor să ne ducă țara și neamul la pierire.

Slobozeste Doamne neamul nostru din jugul minciunii, urei, pizmei și egoismului.

Învăță-ți Doamne să se rabdeze unii pe alții să cum Tu ne rabzi pe noi toți.

Stinge pofta celor care pentru binele lor își asupresc semeni.

Încălzeste-le Doamne inimile, tămăduiește-le rânilile și îmbrățișează-i în netârmurita Te dragoste.

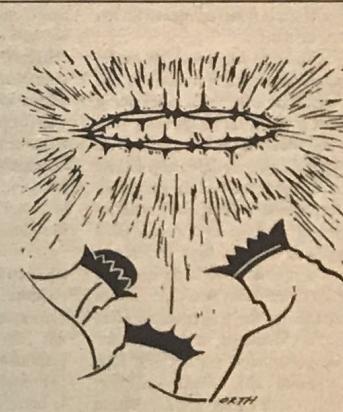
Odihnește Dumnezeul susținile celor care și-au dat bunul cel mai de preț pentru erădintă și dreptate.

Cu capetele plecate, genunchii îndoiti și inimile frânte, ridicăm acasă și rugăciunile către Tine, Doamne Bunul și Tîr îi strigă:

Nu-ți Doamne și trimite Mila Ta peste neamul nostru românesc.

Că numai a Ta este puterea și mărire și numai Tu vezi întoarece răurile neamului nostru la măceș străbună, ca să se laude numele Tău în veac, al Tatălui și al lui și al Sfântului Duh, Amin.

(rugăciune cuprinsă în slujbele dumnicale ale bisericii ortodoxe române "Buna Vestire" din Sydney, adaptată după un text apărut în Revista Solis din SUA și semnată de Manuela Cruga).

Othman ibn Affan, cel de al treilea calif legitim, a continuat politica de cuceriri inițiată de predecesorii săi, Abu Bakr și Omar. În timpul califatului său a fost cucerită Cartagina (648), insula Cipru (649), Istahar, vechiul Persepolis, (650) și întreaga regiune de la Oxus până dincolo de Syrtă Mare. Ceea ce însă i se reprozează lui Othman este favorizarea peste măsură a aristocrației meccane, clanul Omaya, din care facea parte.

În perioada de afirmare a nouului crez religios, membrii ramurei Omaya din tribul Coreișilor au fost adversari îndărjiți ai lui Mahomed și ai tuturor rudenilor sale din ramura Hasemitetă a aceluiși trib, ei văzând în Profet și în adeptii săi uzurpatori ai privilegiilor de care se bucurau în Mecca preislamică. După ce însă învățătura lui Mahomed a fost îmbrășiată de toată populația arabă, din oportunitate, Omayyazi s-au convertit la noua religie și, după moarte lui Omar, s-au grăbit să se stabilească la Medina pentru a profita din plin de înrudirea cu noul calif.

Dar spiritul de clan, tolerat de Othman, nu a fost singura trăsătură negativă care să bârnă unitatea Islamului. La numai un deceniu de la moartea Profetului, Islamul, victorios pe câmpurile de bătălie, dădea deja semne de slabiciune internă. În capitala politică a Imperiului, Medina, s-au format două partide care se dușmăneau: "Refugiați din Mecca" și "Prieteni Profetului din Medina". Dar nu numai atât. Principalelor centre ale Islamului, Mecca și Medina, li se opineau noile reședințe provinciale, Damasc, Kufa și Basra. Aristocrația coreișă își disputa întărirea cu democrația beduinilor, iar clanul Omaya, condus de Muawiya, guvernatorul Siriei, fiul lui Abu Sufian, odinioară cel mai înverșunat adversar al Profetului, să găsea în conflict deschis cu rudele lui Mahomed din clanul Haṣem.

În anul 654, un evreu din Basra convertit la islamism a început să răspândescă învățătura că Mahomed va invia, ca până atunci Ali, nepotul Profetului, este singurul său reprezentant legitim și că Othman este un impostor, iar sprijinitorii săi o bandă de tirani fără Dumnezeu. Izgonit din Basra, agitatorul său a refugiat la Kufa. Goni și de aici, fugă în Egipt, unde prediciile sale sunt ascultate și căstigă adepti infocați. Din rândul lor, cinci sute de musulmani egipteni fanatici pornesc în pelerinaj la Medina, unde îi cer lui Othman să-i cedeze demnitatea de calif lui Ali. Cum Othman nu le-a îndeplinit cererea, au pătruns cu forță în palatul rezidențial și l-au asasinat (656). În urma acestui act de răzvrătire, fruntașii Omayyazi fug de la Medina în Siria, unde era guvernator Muawiya, căpetenia clanului. În urma lor, partidul hasemitet preia conducerea și îi încredințeașă lui Ali demnitatea de calif.

În tinerete Ali fusese un model desăvârșit de cucerinie. La data numirii sale în funcție de calif avea cincizeci și cinci de ani și era la fel de retras ca și în tinerețe, manifestând aversiune față de imixtiunea politică în religie, ca și față de poluarea cuceriniei cu intrigile partizane. Întrebăt ce pedepse se cuveneau asasinilor lui Othman, el a tergiversat răspunsul sănătății că aceștia au reușit să fugă. În schimb, imediat ce a preluat funcția de calif, i-a destituit din funcțile lor pe toți demnitarii omayyazi. Cei mai mulți au refuzat însă să se supună, iar Muawiya, în loc să predea funcția de guvernator, s-a declarat fățuș împotriva nouilui calif. Tribul coreișilor, care era dominant de Omayyazi, s-a alăturat lui Muawiya, Zubair și Talha, "tovărășii Profetului" s-au pronunțat împotriva lui Ali, iar Aișa, văduva lui Mahomed, s-a

LUMEA ARABA, adevăr și prejudecată

9. FITNA (Primul război civil)

refugiat de la Medina la Mecca, punându-se în fruntea răzvrătișilor. Când musulmanii din Basra s-au declarat de partea rebelilor, Ali s-a adresat partizanilor săi din Kufa, promîndu-le că va strămuta capitala Imperiului în acest oraș dacă va fi sprijinit în luptă împotriva contestatarilor săi. Astfel se dezvoltă Fitna, primul război civil care sfâșie unitatea Islamului.

Prima înfrângere între armatele celor două partide a avut loc la Choroba, în sudul Iraqlui. Ea este consecința în istoria Islamului sub denumirea de "Bătălia cămăilor", deoarece Aișa, văduva Profetului și sprijinitorarea clanului Omaya, care-l ura pe Ali, a apărut pe câmpul de luptă către pe o cămilă. Victoria i-a surâs lui Ali. Zubair și Talha au fost uciși în luptă, iar Aișa, făcută prizonieră, a fost trimisă cu toate onorurile înapoi la Mecca. După victorie, Ali și-a instalat reședința la Kufa, în apropierea anticului Babilon, așa cum promisea.

Conflictul nu se închide însă aici. Muawiya ridică o nouă armată împotriva lui Ali, califul legitim, din dorința de a-l înfrângă și a reduce la conducerea Imperiului vecchia oligarhie coreișă, pe care Mahomed o marginalizase. Cele două armate s-au ciocnit la Siffin, pe Eufrat și trupele credințioase lui Ali erau pe cale să obțină o nouă victorie. În fața acestei situații, Amr ibn al-As, conducătorul armatei omayyade, uriază de un sărelie. El pune în vîrful lâncilor cavaleriei sale file din Coran și cere că dreptatea cauzei celor două partide să nu se hotărască pe câmpul de luptă, ci printr-un arbitraj, așa cum grăia învățătura lui Mahomed. Ali a acceptat această propunere și au fost aleși judecătorii care urmău ca, într-un interval de sase luni, să decidă de parte cuia era dreptatea.

În acest răstimp, în partidul lui Ali are loc o scizie. Dizidenții își iau denumirea de "chariijî" (cei care s-au separat) și formează o grupare religioasă aparte, cu organizare și armată proprie. În vederile lor, califul trebuie să fie ale popor și tot poporul avea dreptul să-l destituie, dacă se dovedea necorespunzător. El condamnă viața de lux și îmbuibile pe care o dețineau noii conducători ai Islamului, iar unii dintre ei erau adevarării anarhisti religioși, recunoscând numai autoritatea lui Dumnezeu. Ali a încercat să-i readucă în tabăra sa prin convingere, dar nu a reușit. Cu timpul, cucerinicia Charijilor s-a transformat în fanaticism, degenerând în nerespectarea legii și în acte de violență. Neavând altă soluție, Ali l-a declarat război și numai pe această caale a reușit să-i aducă la supunere.

Într-o comisie de arbitraj a decis că atât Ali cât și Muawiya trebuiau să renunțe la pretențiile lor de a define demnitatea de calif. Ali a acceptat decizia, dar Amr, reprezentantul lui Muawiya, a respins-o, declarându-l pe acesta noul calif. În timpul acestei stări de confuzie cu privire la persoana care era îndreptățită să ocupe funcția supremă a Islamului, în apropiere de Kufa, un fanatic Charijid s-a apropiat de Ali și i-a despăgut capul cu o sabie otrăvită

(661). Locul unde a fost asasinat cel de al patrulea calif legitim a devenit sanctuar și loc de pelerinaj pentru partizanii săi. El s-a constituit într-o sectă distinctă de restul Islamului, "Sha" (în arabă, partid), în sănătatea Ali este venerat ca "Wali", adică reprezentantul lui Allah pe pământ, iar mormântul său este considerat la fel de sfânt ca și Caaba din Mecca.

Musulmanii din Iraq l-au ales ca succesor la funcția de calif pe Hasan, unul din cei doi fii ai lui Ali, dar Muawiya a contestat această alegere, s-a proclamat calif și a pornit în fruntea trupelor sale spre Kufa. În fața primejdiei, Hasan nu găsește energie să se lupte și face act de supunere. Muawiya îi acordă o pensie substantială, dar îi stabiliește lui și fratelui său Husein, celălalt fiu lui Ali, rezultat din căsătoria cu Fatima, fiica Profetului, domiciliu obligatoriu la Mecca. Aici Hasan se căsătorește cu o sută de soții și moare în vîrstă de patruzeci și cinci de ani, probabil otrăvit de una din ele.

Prin Muawiya, aristocrația coreișă a reușit, într-un anumit fel, să câștige războiul împotriva lui Mahomed. În cînd "republicii teocratice" întemeiate de Profet este luat de o monarhie ereditară laică, deși suveranii omayyazi se vor denumi, în continuare, califici. Pentru a marca începutul unei noi ere în istoria Islamului, capitala Imperiului este mutată de la Medina la Damasc și, deși cu ezitări, în cele din urmă, întreaga lume musulmană va accepta noua situație.

* *

Prin preluarea puterii de către Muawiya se pune capăt primei forme de guvernare a Islamului, "califatul legitim", așa cum este ea denumită de ortodoxia musulmană. Dar consecința cea mai gravă a dramaticelor evenimente din anul 661 a constituit-o ruptura definitivă a lumii islamică. De o parte, trunchiul ortodox, Islamul sunnit, rămas fiel orientării medineze; de cealaltă parte ramura șiită, alcătuitură din adeptii lui Ali, care consideră până în ziua de astăzi că acțiunea lui Muawiya a fost o usurpare și deci contrară adevărătoare învățătură a Profetului. El îi contestă, în primul rând, pe Othman și apoi tot ceea ce a urmat în evoluția instituțiilor Islamului oficial. Pentru șiitii, singurul succesor legitim al Profetului a fost Ali, uitând că de fapt sub conducerea lui Abu Bakr, Omar și, chiar în timpul califatului lui Othman, s-au înfăptuit mariile cuceririi care au creat uriașul Imperiu Islamic și, ceea ce este poate mai important, s-a cules și selectat Revelația Profetului, comunicată de acesta oral apropiaților săi, care au redactat apoi în seris Coranul, lantul spiritual recunoscut de toată lumea musulmană, indiferent de poziția partizană sau de orientarea sectară. "Pentru noi astăzi este clar", afirmă Claude Cahen în lucrarea sa ISLAMUL, "că epoca cuceririlor a generat, în mod firesc, o criză de creștere care s-a manifestat, în principal, ca criză religioasă". Prin urmare, evoluția ulterioară a Islamului și a lumii arabe sunt nevoi și constatări profunzimea și perenitatea acestei crize, dar mai ales imposibilitatea găsirii unei soluții care să o

rezolve sau cel puțin să o atenuzeze.

* *

Ramura șiită a Islamului numără, în prezent, în jur de 50 de milioane de adepti, ceea ce reprezintă cam a zecea parte din totalitatea musulmanilor. Ei constituie majoritatea populației din Iran și Iraq, dar sub formă de grupuri sectare, dezințrise din truchii principali ei sunt împrăștiati pe toată aria de răspândire a mahomedanismului.

Cel mai numeros grup de orientare șiită sunt "imamii". Conform credințelor lor, lui Ali, ginecere lui Mahomed, i-au urmat doisprezece succesi și imancii. (De aici și denumirea de "șiită duodecimani"). Cel de al doisprezecelea imam a ieșit de pe scena istoriei, dar trăiește în stare de occultare și va apăra la sfârșitul lumii ca Mahdi, mântuitor. Din secolul al XVI-lea, religia imamită a devenit în Iran religie de stat. În absența imamului occult, secta este condusă învățătă din domeniul religios, aiatolahii, care sunt reprezentanții imamului pe timpul absenței acestuia.

Un alt grup șiit îl constituie secta "ismailiilor", denumit și șiitii septimanii, deoarece nu-l recunosc ca pe al șaptelea imam pe Musa al Kasim, ci pe Ismail (m.760), fiul celui da al șaselea imam, Djafar as-Sadik (m.765). La baza rupturii de trunchiul imamit stau următoarele fapte. Ismail a fost înălțat de la succesiune de tatăl său, Djafar, deoarece avea obiceiul să bea vin, încălcând astfel una din prescripțiile Coranului. Partizanii lui Ismail nu au fost însă de acord cu această decizie și la moartea sa, survenită cu cinci ani înaintea morții tatălui său, au negat că ar fi murit. Ei pretindau că după ce a înfăptuit cîteva vindecări miraculoase, s-a ascuns (din nou mitul imamului occult) și că va reveni ca Mahdi. Fiii lui Ismail, în urma persecuțiilor, au părăsit Medina. Cel mai vîrstnic, Mahomed, a propăvădit învățătura sectei mai întâi în Chorasan și apoi în India, iar Ali, fiul cel mic, în Siria și apoi în Maghreb.

În jurul anului 1090, Hasan as-Sabbah a pus bazele unui ordin secret al ismailiilor în cetatea Alamut din munții Siriei. Membrii acestui ordin au fost denumiți de contemporani "hasasini" (fumatori de hăși). Superiorul ordinului, "Bâtrâmul din munte", preținea adeptilor să supunere totală, ei fiind obligați să îndeplinească misiunile ce le erau încredințate, de obicei acte teroriste. În schimbul acestor supunerii li se promiteau "bucuriile paradisului", bucurii asemănătoare cu starea de euforie pe care o provoacă drogul extras din cânepă. (De la denumirea membrilor ordinului - hasasini, provine cuvântul assassin folosit în unele limbi europene). Ordinul hasasiniilor a fișat până în anul 1256, când fortăreața Alamut - cuiul vulturilor - a fost cucerită de mongoli lui Hulagu.

Astăzi, secta ismailită mai are adepti în Liban, populația druză, în India, conducătorul lor fiind Agha Khan, în Afganistan, în Oman, în Zanzibar și în Africa de Nord. Spre deosebire de precursorii lor din Alamut, ismailiții de astăzi sunt oameni pașnici și cetățeni loiali statelor în care trăiesc.

Un ultim grup important șiit îl formează secta "zaiditilor", constituită în jurul lui Zaid ibn Ali, cel de al cincilea imam (șiită quintamanii), care a căzut în anul 740 într-o răscoală împotriva Omayyazilor. Imamii zaiditi au domnit în Yemen până în 1962, unde secta pe care o conduce constituie și astăzi cel mai important grup religios. Din punct de vedere dogmatic, ei sunt grupul șiit cel mai apropiat de orientarea ortodoxiei sunnite. (va urma)

Gabriel CONSTANTINESCU

Evreii în ROMÂNIA

Pentru a înțelege situația în care se găsea Mica Românie în urma obligației de a respecta articolul 44 din Tratat de la Berlin, semnat la 28 iulie 1878, de către Marile Puteri, prin care guvernul român era obligat să modifice articolul 7 din Constituție în sensul de a se acorda cetățenie și deci drepturi politice și civile, egale cu cele ale românilor, tuturor venecicilor evrei care invadau în valuri țara, să-l ascultă pe Nicolae Iorga, care scrie următoarele rânduri în capitolul final al ISTORIEI EVREILOR ÎN ȚĂRILE NOASTRE: "Totuș intervențiile străine, hrânite de elementele evreiesti bogate din țară, nu se opriră. În anul 1878, ele puseră condiții recunoașterii independenței, câștigate cu jertfe de sânge, a terri și grămadăr umilințe asupra României independente, care nu se putea sinucide, dând politicește jumătate din ea în puterea Evreilor moldoveni, dispunind de capitaluri și unii printr-o admirabilă solidaritate de rassă, dar lipsi de simbol ordinea de Stat ca și de respectul față de drepturile populației întemeietoare a Statului și locuitoare, prin peste 5.000.000 de oameni, a tuturor satelor ei. Să, precum Kogălniceanu apărăse satele de alcoolul și cămăta evreescă, D-l Maiorescu apără demnitatea României de insulta primirii străinilor prin voința străinilor și fără ca ei să fi cerut măcar acest privilegiu... Desigur că nici unul dintre acești bărbați de Stat nu poate fi taxat de trecerea la antisemitism, care, ca o concepție religioasă, n-a existat niciodată în România, decât în legătură cu persoane fără însemnată politică. Nu mai vorbim de atitudinea energetică de împotrivire a marelui învățător B.P. Hasdeu, adesea amestecat și în viața politică".

Reacțiunea dârzhă împotriva revizuirii Constituției a pornit de la Iași, ea fiind organizată de marele patriot Alexandru D.Holban. Un nume care aparține galeriei marilor personalități politice din cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea, trecut astăzi, din păcate, sub tăcere, probabil tocmai din cauza neobositiei activității pe care a desfășurat-o pentru a semnală și combate primejdia reprezentată de invazia evreilor în România. Când scurta prezentare pe care i-o face acestui mare roman ENCYCLOPEDIA ROMÂNĂ - PUBLICATĂ DIN ÎNSĂRCINAREA SI SUB AUSPICIILE ASOCIAȚIEI PENTRU LITERATURĂ ROMÂNĂ SI CULTURA POPORULUI ROMÂN DE DR. C.DIACONOVICH, editată la Sibiu în anul 1900 în Editura W.Kraft, săvârșim o modestă reparație în încercarea de a nu lăsa să se aștearcă colbul uitării peste unul din multele nume pe care "culturii" zilelor noastre ar dori să le facă să dispară din conștiința poporului român.

Pozitia adoptată de A.D.Holban în problema revizuirii articolului 7 din Constituție este fermă și intransigentă. El îi îndeamnă pe deputați "a avea răbdare, așteptând ca Europa, mai bine luminată asupra proprietelor sale interese, să devină mai echitabilă către noi, care reprezentăm în Orient ideile, cultura, instituțiile și interesele sale. Iar până atunci să ne inspirăm de la istoria noastră, care ne arată cum bătrâni nostri domnitori, în epoci critice, au preferat să sacrifice formele vane ale politiciei externe, pentru a conserva fondul real al independenței lor naționale".

La lucrările Camerei de revizuire au luat parte cele mai proeminente personalități ale timpului: V.Alecsandri, V.Canta, T.Maiorescu, P.P.Carp, Mandache Kostache, G.Mărescu, I.C.Negruzzi, etc., toți conștienți de responsabilitatea pe care și-o asumă în fața națiunii prin hotărârea ce o vor adopta.

In acele memorabile zile de grea luptă pentru apărarea intereselor naționale s-au conturat două curente, aparent contrare, dar care, în fond, urmăreau același tel. Primul dintre ele, susținut de Vasile Contă și de o seamă de alii bărbați, din rândul căror și semnalăm pe C.Ghica, E.Ghica, I.C.Negruzzi, P.Cazimir, C.Ciupercescu, Nicolae Blareberg și D.Rosetti-Teteanu, respingea total ideea revizuirii. Cel de al doilea grup, era pentru o revizuire condiționată, în sensul propunerii făcute de A.D.Holban, propunere prin care se urmărește atingerea următoarelor două obiective: prezentarea intereselor naționale și adoptarea unei atitudini de defensie față de Marile Puteri.

Propunerea formulată de A.D.Holban a fost imbrățișată de Cameră și prezentată de G.Mărescu, deputat

REVIZUIREA CONSTITUȚIEI

"Holban Alexandru, n.1836 în Iași, și-a făcut studiile în Franța, dobândind diploma de inginer-agricol de la Grignon. Întors în țară la 1861 s-a semnalat în ziarele politice prin combaterea emancipării Ovrelor, și când în proiectul constituționii de la 1866 liberalii Rosetti-Brătianu voiau să introducă naturalizarea lor colectivă, H. împreună cu Dr.Fătu, Suciu, Poni, etc. (mai pe urmă "frântinea liberă și independentă") a compus o petiție de protestare a Moldovenilor cu vreo 35.000 îscălituri și în locul emancipării s-a introdus prin art. 7 al const. măsura restrictivă în contra drepturilor politice ale Ovrelor. Adversar al federalismului cosmopolit, H. după absorbirea fraționiștilor în partidul liberal a trecut la conservatorii și este astăzi junimist. Adeseori ales deputat și vicepreședinte al Camerei, H. a fost și epitrop general al casei Sf. Spiridon din Iași. De la 1866-86 a redactat mai multe ziare".

de Iași, ales raportor al Comisiei însărcinate cu redactarea soluției de revizuire a articolului 7. Raportul a fost cunoscut în ședința Camerei din 26 iunie 1879, membrii comisiei fiind cu toții de acord în susținerea următoarelor patru principii care au stat la baza sa. 1. N-au existat și nu există în țară israeliți români, ci israeliți indigeni, adică născuti neasimilați nici prin limbă, nici prin moravuri și nici prin aspirații cu națiunea română. 2. Împărtăenia să se dea fiecărui străin, fără deosebire de credința religioasă, în mod individual și prin lege specială. 3. Formele de naturalizare să facă parte integrantă din Constituție. 4. Dreptul de a dobândi imobile rurale să fie un drept politic și nu civil.

Articolul 7 revizuit a fost votat de Adunarea Deputaților în ședință din 6 octombrie 1879, nu după cum au cerut Marile Puteri, ci după cum a voit România Mică. Au votat pentru proiect 132 de deputați, contra 9 și s-au abținut doi. La Senat singurul care s-a pronunțat pentru nerevizuire a fost V.Alecsandri. Dar opoziția marelui poet era pur simbolică, deoarece toți senatorii erau de acord că singura soluție viabilă nu putea fi alta decât cea votată de Cameră. Și ca urmare proiectul de lege a fost votat fără nici o modificare și de Senat, la 13 octombrie 1879.

Legea de modificare a articolului 7 al Constituției a avut în vedere faptul că modificarea acestuia în sensul larg de a admite introducerea deodată, în masă, aşa cum se ceruse prin Tratatul de la Berlin, a unui numeros element străin în corpul națiunii române, ar fi avut consecințe nefaste. Ca urmare această lege a inclus în prevederile ei o serie de dispoziții restrictive, care făceau naturalizarea mai grea decât era în trecut, sub prevederile codului civil.

În primul aliniat al legii se proclamă principiul că "Deosebirea de credință religioasă și confesiuni nu constituie în România o piedică spre a dobândi drepturile civile și politice, și a le exercita". Apoi continuă:

I. Străinul, fără deosebire de religiune, supus sau nesupus unei protecții străine, poate dobândi împărtăenia cu condițiile următoare:

a) Va adresa guvernului cererea de naturalizare, în care va arăta capitalul ce posedă, profesiunea sau meseria ce exercită, și voința de a-și stabili domiciliul în România;

b) Valocu în urma acestei cereri, zece ani în țară și va dovedi prin faptele sale că este folositor ei.

II. Pot fi scutiti de stagiu:

a) Acei care vor fi aduși în țară industriei, invențiuni utile, sau talente distinse, sau cari vor fi fondat aci stabilimente mari de comerț sau de industrie;

b) Acei care sunt născuți și crescuți în România din părinți stabiliți în țară, nu s-au bucurat nici unii, nici alii vreodată de vreă protecție străină;

c) Acei care au servit sub drapel în timpul

războiului pentru independență și care vor putea fi naturalizați în mod colectiv, după propunere guvernului, printr-o singură lege și fără alte formalități.

III. Naturalizarea nu se poate acorda decât prin lege și în mod individual.

Ca un act de recunoaștere a meritelor celor care au participat la Războiul de Independență, 883 de evrei care serviseră în război, sub drapel, au fost, în mod excepțional, admiși în bloc ca și cetățeni români cu drepturi depline.

Atitudinea demnă și curajoasă a opiniei publice românești și, îndeosebi, a fautorilor Constituției de la 1866, dacă a adus un căștig mare țării, i-a dăunat, în schimb, foarte mult pe plan extern, asimând totă presa occidentală, subordonată intereselor evreiești, împotriva poporului român și a conducătorilor săi. În rândurile acestei presă evrei erau prezentați drept victime ale violențelor și fanatismului unui popor barbar, denaturând astfel, în mod intenționat, o problemă de ordin strict economic și social într-un perioadă de persecuție religioasă. Fără a greși, se poate spune că după 1866 poporul român va fi înțint, ca urmare a propagandei iudaice, într-o stare de continuă tensiune în relațiile sale cu Occidentul. Un căd de mic și neînsemnat incident, în care una din părți era un evreu, avea darul să pună în mișcare evreimea de pretutindeni și să facă să zbârnă telegraful peste tot înținsul globalui.

În sprijinul celor afirmate mai sus, următorul exemplu este de natură să ilustreze capacitatea nelimitată de a calomnia de care au dat dovadă evreii în raporturile lor cu țara care îi adăpostea și cu populația în mijlocul căreia trăiau. În primul număr al ziarului evreiesc "Egalitatea" din 1890. Elias Schwartzfeld, referindu-se la aplicarea ordonanțelor guvernului cu privire la vagabonii evrei care băntuiau satul Moldovei, precum și la expulzarea a 10 evrei în Turcia, prin Galați, scria: "Situarea evreilor în țară este exceptională, monstruoasă. Fie că ne îndreptăm ochii spre poziția lor socială sau politică, fie că ne aruncăm privirea spre interiorul comunităților, spectacolul este seară și dezgustător. Politicește, goana brutală din anii 60-70, nemiloasă și barbară, condusă de niște cinovici neumanici, cărora ocârmuirea le dase un harapnic în mână, izgoni bătrâni, femei și copii în toiu ternii de la vatrile lor, care cu sbirii săi săbăteci, prindea oamenii cu arcanal în mijlocul ulițelor sub pretext de vagabondaj și-i îneca fără milă în valurile Dunărei bătrâne, ațâta revole prin târguri spre a se arunca cu bătâie și crut asupra unor nevinovați deranjați, spre a le sparge usile și geamurile, a le sfâșia sururile legii, a râni de moarte pe unii și spre a osândi mai apoii pe victime - a luat, ce e drept, sfârșit". O înțâlnire de minciuni și calomii grosolanee ce se puteau tipări și difuza în țara noastră unde, la acea dată, evreii își puteau permite totul.

In fond nimic nou față de atitudinea pe care o au astăzi atât evreii din țară, cât și cei din Occident. De căte ori cineva își reamintește că ideologia comunismă a fost creată de evrei, dar nu pentru evrei, ci pentru creștini, de căte ori cineva își amintește că mulți, foarte mulți din organizatorii și conducătorii aparatului de represiune care a terorizat poporul român timp de o jumătate de veac și a săvârșit un adevărat genocid împotriva celor care s-au opus comunismului, au fost evrei, de căte ori cineva își ia înimă în dinți și contestă cu indignare cifra pusă în sarcina poporului român din totalul victimelor holocaustului, de atâtea ori îndrăznește încă antisemit. Si nu numai astăzi, dar și Eminența Sa Domnul Șef-Rabin Moses Rosen se supără și-l reclamă pe imprudent Domnului Iliescu, neuitând totodată să atragă atenția obștii românești că pentru astfel de pricini se poate să nu ni se acorde "clauza" și să fim ștersi de pe lista cine și cărori ajutoare și binefaceri din Occident care depind de cumpănenia noastră, dar și de bunăvoița Domniei Sale, așa cum au depins și în trecut când, în calitate de emisar al lui Nicolae Ceaușescu, a pledat, cu succes, cauza României comuniste dincolo de Atlantic. Hotărât lucru, se pare că și astăzi, ca și în trecut, adevărului îi este sortit să fie antisemit!

(va urma)

La Editura "Gordian" din Timișoara s-a publicat, în ediție fotocopiată, cartea **Pentru Legionari** (1936) a lui Corneliu Z. Codreanu (1899-1938). Ea stă în fruntea bibliografiei fundamentale a legionarismului interbelic, alături de **Cărțica șefului de cuib**, de **Craniul de lemn** a lui Ion I. Moța și de **Crez de generație** a lui Vasile Marin. Nimeni nu este îndrăgit să judece legionarismul făcind abstracție de aceste volume sau de documentele marilor procese legionare din 1924-1938 (reamintim că dosarul procesului din 1938, intentat Căpitanului, a fost retipărit nu de demult în volumul **Din luptele tineretului român: 1919-1939**, editat sub egida Fundației Buna Vestire din București). Să sperăm că în curînd se vor redescări și-n tară screrile lui Ionel Moța și Vasile Marin, chiar dacă, deocamdată, tot în ediții fotocopiate. Desigur, pe viitor se impun și noile ediții noi, annotate, comentate și ilustrate, adică cu tot aparatul istoric și critic necesar, conform exigențelor actualității.

Tinerii care n-au luat contact pînă acum cu paginile lui Corneliu Codreanu vor avea prilejul să descopere o carte încă vie, deopotrivă autobiografică, istorică și doctrinară, a unui mare român și unuia pe nedrept desconsiderat gînditor creștin, fără îndoială una dintre cele mai complexe și mai influente personalități din istoria României moderne (pe linia deschisă de Tudor Vladimirescu și continuată de Nicolae Bălcescu, Avram Iancu sau Mihai Eminescu).

Dacă este cineva interesat de problema legionară, atunci de aici trebuie să pornească, iar nu de la răstălmăcirile ovrește ale d-lui Zigu Ornea (care s-a apucat să comită în paginile revistei "Dilema", plin de tupeu, cu obișnuitele dumnealui erori de logică și de informație, precum și cu titurile clasice ale discursului iudeo-masonic, un **Breviar** de istorie legionară, bazat mai mult pe zvonuri, prejudecăți curente și conexiuni fanteziste, cum ar fi afirmația înlenmitoare că "Eugen Ionescu, bun cunoșător al fenomenului, l-a fixat, memorabil, în Rinocerii!!!"). și pentru că veni vorba, îl felicităm în treacăt pe studentul Sorin Cucerai pentru pertinența sa intervenție în apărarea lui Nae Ionescu (a se vedea Nr. 41 al "Dilemei", rubrica "Aduse cu poșta"), încheiată cu această concluzie la care ne îngăduim să subscrim: "... Eugen Simion schițind portretul lui Noica și Zigu Ornea pe cel al lui Nae Ionescu reușesc... pagini memorabile de literatură absurdului. Chiardacă acest efect e involuntar".

Cert rămîne un lucru: că un Nae Ionescu sau un Corneliu Codreanu, dacă mai pot sărni, după mai bine de o jumătate de veac de la moarte, ar fi patim și controverse, atunci înseamnă că spiritele lor au rămas, fiecare în felul său, și și lucrătoare în lumea românească; altminteri despre ei s-ar tăcea sau s-ar pomeni doar tangentă, ca despre toate lucrurile dispărute și inactice. Câtă vreme trezesc admirația și increderea unora sau ura și teama

marginallii

bolnavă a altora, ei rămîn contemporanii noștri.

La o altă editură timișoreană - "Marineasa" - a apărut vol. I din mult așteptatele memorii ale d-lui ing. Ion Gavrilă-Ogoranu, un adevarat "haiduc" anticomunist, care a scăpat mereu printre degetele Securității. Cartea se intitulează **Brazii se frîng, dar nu se îndoiesc. Din rezistență anticomunistă în Munții Făgărașului** (formularea metaforică din titlu, doar aparent obscură, aparține "bădiei" Traian Trifan, căruia cartea îi și este închinată). D-l Gavrilă mărturisește: "Am scris aceste rînduri în memoria celor ce au luptat și au murit în acei ani, 1948-1957, în rezistență armată anticomunistă făgărașeană și care nu au nici morțint, nici cruce". Ediția, destul de bine realizată (cu excepția lipsei unui Sumar orientativ), cuprinde și interesant material fotografic, precum și o utilă hartă (înfațând "Zona de acțiune a grupului carpatic făgărașean"). Lansarea s-a făcut în ziua de 11 noiembrie 1993, la Salonul "Vega" din Timișoara (unde editorul și autorul i-au avut ca invitați, printre alții, și pescatorii Marcel Petrișor și Viorel Gheorghita, la rîndul lor foști deținuți politici și vajnici luptători anticomuniști).

Editura "Cartea Românească" se onorează publicind excelentul volum de aproape 600 de pagini al regretatului Ion Cirja (1922-1975), intitulat **Canalul morții** (este vorba, firește, de o carte-document, dar și cu mari virtuți literare, despre Canalul Dunăre-Marea Neagră, unul dintre cele mai sinistre lagăre de muncă forțată din perioada stalinistă). Volumul este structurat în 5 capituloare, la care se adaugă un "Cuvînt înainte" al autorului și un "Appendix". D-l Victor Grigorescu ne dă un util - dar insuficient - "Cuvînt desprînt autor" (născut în America, din emigranți transilvăneni, reîntors în țară cu familia în 1927, ajuns doctor în Drept, încarcerat între 1949 și 1964, apoi revenit în S.U.A. în 1965, acolo unde se va și stinge din viață, prematur, zece ani mai tîrziu). **Canalul morții** nu este singura carte a autorului; în anii 1969-1972 el a mai publicat cele două volume din **Întoarcerea din infern**; vol. I, subtitulat "Amîntirile unui detinut din închisorile României bolșevizate. Cruzimi, masacre, bestialiți necunoscute", a apărut la Editura "Dacia" (Madrid), iar vol. II, subtitulat "Crima împotriva demnitatei omului", a apărut la Editura "Aciunrea românească" (New-York). Ar fi de mare interes ca și aceste două volume să fie reeditate în țară. Opera sa mai cuprindă și titluri cu caracter preponderent beletistic, unele rămase doar în manuscris (schițe, povestiri, nuvele, romane), despre care e surprinzător că prefațatorul nici măcar nu face mențiune.

Un destin tragic a fost și cel al regretatului Gheorghe Ursu ("Babu", cum îi spuneau cei apropiati), martir al luptei anticomuniste din perioada ceaușistă (cauză a fost larg mediatazat în presa ultimilor ani). Noua editură "All" din București îi îl restituie ca poet, printre un volum elegant, în care, pe lingă versurile autorului (mai ales remarcabil sonetist), apar și pagini dedicate acestuia de Ștefan Aug. Doinaș, Nina Cassian, Geo Bogza, Dan Deșliu sau Sorin Vieru. Este inclusă aici și placăta de versuri publicată la Editura "Litera" în 1971, sub titlu **Mereu doi**.

Reamintim că autorul a fost executat de Securitate și incinerat în toamna anului 1985. Noul volum poartă titlul semnificativ **Presentimente...**

Una dintre cărările devenite clasic ale literaturii de detenție este **Povestiri din Kolima** a lui Varlam Salamov (1907-1982), un mare scriitor anticomunist rus, născut la Vologda (în familia unui preot ortodox), arestat și condamnat în mai multe rînduri, între 1929 și 1951 (dar cu domiciliul forțat, chiar în Kolima, pînă în 1953), pentru motive cum ar fi participarea la editarea clandestină a faimosului "testament" al lui Lenin ("Noi toți ar trebui să ne spînzurăm cu o funie împuțită...") sau laudele aduse lui Ivan Bunin (laureatul Premiului Nobel pentru literatură în 1933). A fost publicist, poet, prozator.

Povestirile din Kolima, scrise între 1945 și 1973, au circulat în Samizdat în fosta U.R.S.S. (la Moscova prima culegere tipărită a apărut abia în 1989). În 1966, la New-York, apăruse o ediție selectivă în limba engleză, urmată de alte ediții occidentale. În 1978 și 1982 au apărut la Londra și Paris, și primele ediții în limba rusă. Spre deosebire de Soljenițin, Salamov n-a fost expulzat din Rusia, sfîrindu-și viața în mizerie, între un azil de bătrîni și o clinică psihiatrică.

În acest an a apărut, în sfîrșit, și o ediție românească, tradusă și annotată de d-l Ioanichie Olteanu și prefăcată ("Ultimul cerc al infernului") de d-l Ion Ianoși, la Editura "Minerva" din București (seria B.P.T.), ediție căreia nu putem să nu-i remarcăm și inspirată copertă (reproducerea **Clepsidrei** lui Piotr Belov, contemplată de Stalin, dar prin care, în loc de fire de nisip, se scurg craniul omenești).

Așteptăm în continuare traducerea românească a operei monumentale a lui A. Soljenițin, **Arhipelagul Gulag**, promisă de cîiva ani buni de Editura "Humanitas" (ocupată deocamdată cu afacerile "bibliofile" ...).

Ofoare corectă prezentare sintetică a **Inchiziției** este cea semnată de Guy și Jean Testas (P.U.F., Paris, 1985), tradusă acum în română (Ileana

Cosgarea) și apărută la Editura de Vest din Timișoara (despre care reamintim că nu are nici o legătură cu "Gazeta de Vest" din același oraș, editura d-lui Ov. Guleș numindu-se "Gordian" și avînd o cu totul altă orientare). Este al șaselea titlu din interesanta colecție "Inițieri". Din păcate ediția e plină de greșeli de culegere, unele foarte grave, ceea ce face textul pe alcouri obscuri.

Cartea încearcă să spulbere prejudecățile încetătenite în conștiința modernă cu privire la Sfîntul Oficiu, fără a-i scuza anumite erori sau excese. "Se pare că vremea polemicilor a trecut. Fără îndoială că a fi pro sau contra Inchiziției este astăzi un lucru la fel de lipsit de sens ca și să te faci partizanul druzilor celții. Ceea ce trebuie să facem acum este să o studiem ca pe un fenomen istoric și să-o plasăm într-un context corespunzător" (p.129).

Ocolecție asemănătoare, "Ce știm?" (preluată după "Que sais-je?", faimoasa colecție a editurii pariziene "Presses Universitaires de France"), a fost inițiată în acest an de Editura "Humanitas". După **Vechiul Testament** de Edmond Jacob, **Noul Testament** de Oscar Cullmann și **Oboseala** de Jean Scherrer, a apărut de curînd micromonografia **Filosofie Indiei** de Jean Filliozat (traducerea românească este semnată de d-l Sorin Mărculescu). Cartea, aparținând unui mare indianist, își propune să fie "o schiță schematică a filozofiei din texte sanscrite", de la arhaicele **Vede. Brahmane și Upanișade** pînă la operele marilor gramaticieni: Panini, Patanjali și Bhartrhari. "Așa cum sunt, cu bogăția, cu erudiția și măiestria pe care le etalează, cu rezultatele grandioase, dacă nu și deavărată, pe care le obțin adesea, filozofile Indiei reprezintă, istoric vorbind, una dintre realizările majore ale spiritului omenești" (p.139).

Sfîrșitul anului ne mai oferă două titluri în aceeași colecție: Dominique Sourdel, **Islamul** și Luc Benoist, **Semne, simboluri și mituri**.

Jîn curînd, la Editura "Puncte cardinale" din Sibiu, va apărea volumul **Portrete și eseuri**, semnat de d-l Radu Enescu (domiciliat actualmente în Spania, la Madrid), pagini scrise de-a lungul vremii despre cîteva mari personalități și opere culturale românești și universale. Menționăm că a început să funcționeze, deocamdată în condiții modeste, și Librăria "Puncte cardinale" (Sibiu, Calea Dumbrăvii 109), profitată pe cărți de interes creștin și național.

Răzvan CODRESCU

"O, vino la noi, Căpitane..."

Anul acesta, în noaptea Sfintului Andrei (29-30 noiembrie), s-au împlinit 55 de ani de la monstruosul asasinat din marginea Păduri Tîncăbești, poruncit de Carol II și regizat de Armand Călinescu, căruia l-au căzut victime Cornelius Z. Codreanu și alți treisprezece capi legionari astăzi în detenție. La inițiativa și pe spelele unui grup legionar (supraviețuitorii ai Mîscării, dar și mai tineri simpatizanți), s-a așezat în zona respectivă (soseaua București-Ploiești, km. 31) o cruce comemorativă (sfântă în ajun la Biserica Sf. Ilie Gorgani din București, unde s-a oficiat și un parastas pentru cei pașprezece martiri legionari).

Să tragem nădejde că aici, acasă, crucea de la Tîncăbești nu va fi pusă repetator profanări, aşa cum se întâmplă din păcate în Spania, la Majadahonda, cu monumentul ridicat spre cinstirea jertfei creștine a lui Ionel Moța și Vasile Marin... (S.A.)

DUAUL DEZBINARII

După o jumătate de veac de dictatură și indoctrinare comunistă, singurul grup compact, cu o orientare radical anticomunistă, care avea îndreptățirea morală de a întui la Stâlpul Infamiei toate formele de comunism, atât pe cel de dinaintea de Decembrie '89, cât și pe cel "post-revolutionar" care, în posida travestitului său democratic, a dovedit în cei patru ani de existență că este la fel de dăunător ființei neamului românesc ca și precursorul său, este grupul foștilor deținuți politici.

Asociația foștilor Deținuți Politici s-a născut ca organizație pe deasupra partidelor politice. Fiind vorba de victime ale regimului comunist, atitudinea anticomunistă era implicită, dar nu ca acțiune politică (în sensul apartenenței de o anumită formațiune politică), ci ca **instantă morală**. Acești oameni respectabili, greu încercăți de istorie și slab răspătiți de viață, păreau să fie indestructibili uniti prin trecutul de suferință, prin solidaritatea anticomunistă și prin înțelepciunea presupusă a vârstei. Tineretul ar fi trebuit să-și afle printre ei nu doar sfătuitorii, ci și modele de existență. Iar jara întreagă ar fi trebuit să înveje de la ei lecția unității, într-o vreme

a tuturor dezbinărilor... Desigur că ar fi fost de dorit ca Asociația Deținuților Politici să fie, în momente grele prin care trece țara, un detașament unitar, care să combată comunismul în plin proces de restaurație, nu din rațiuni politice, de partid, care uneori pot greși prin adoptarea unor atitudini concesive, ci din convingerea profundă că nu este îngăduită nici o formă de compromis cu comunismul.

Ce s-a ales din toate acestea în răstimpul care s-a scurs de la înființarea Asociației? O nouă deziluzie națională...

Astăzi Asociația riscă să se dividă în două tabere antagonice, dezamăgindu-i pe cei tineri și făcându-i să exulte pe vechii și noi adversari comuniști. Ultimul front relativ unitar al conștiinței românești stă să se prăbușească sub privirile satisfăcute ale elicii de la Cotroceni. D-nii Iliescu și Măgureanu nu-și putau doi mult.

În aparență ar fi vorba de un conflict intern, între membri "îărăniș" și membri "legionari". În esență este însă vorba de un conflict moral. De o parte se află cei refractari compromisurilor și cumpărării conștiințelor cu "demnitate" și "funcții", iar de cealaltă parte, grupați în jurul d-lui Constantin Tiu Dumitrescu, oamenii cu principii labile, temători sănuși și piardă cumva "avanțaje" obținute și iliesciana "liniste" a bătrânețelor.

Personajul latidie de la originea frâmăntărilor românești președintele Asociației, d-l parlamentar Constantin Tiu Dumitrescu (de orientare "îărănistă", dar, în ultimul timp, cu unele ciudate puseuri S.R.I.-ste).

Odată propulsat (prin A.F.D.P.R. și P.N.T. pînă în

Parlament, care, până la intrarea dumnealui, era unul al "rușinii naționale", d-l Tiu Dumitrescu a prins gustul șefiei "democratice" și a ajuns să se creadă pe sine un om indispensabil.

Fără să-i contestăm d-lui C.T.Dumitrescu unele merite în funcția de președinte al Asociației, avem obligația să sublimăm căteva fapte care pun sub semnul întrebării oportunitatea râmânerii sale, în continuare, în fruntea unui for, pe care l-am dorit să fie unul moral, nu unul politic.

În primul rând, calitatea de președinte A.F.D.P.R. este incompatibilă cu funcția de senator P.N.T., deoarece greșelile politice săvârșite de partidul politic pe care d-l C.T.Dumitrescu îl reprezintă se răsfrâng inevitabil asupra Asociației. În al doilea rând, teama de a nu fi reales președinte la Congresul din această toamnă l-a făcut să ia unele măsuri reprobabile. A contestat, fără să aibă dreptul, alegerile din unele filiale unde bănuiește că nu este agreeat și a contramanda dată și locul congresului care urma să aibă loc, conform hotărârii Consiliului Director, în luna noiembrie la Sibiu, strămutându-l, din aceleasi motive, la București. Si în sfârșit, în al treilea rând, faptul cel mai grav, a pornit o campanie după tipicul neocomunist, într-un deplin consens cu d-l Măgureanu, de demascare a "pericolului legionar".

În această stare de spirit, Asociația Foștilor Deținuți Politici riscă să se dezbină și să-și piardă orice autoritate morală. Să nădăjuim însă cămăcar de acum înainte rațiunea va învinge, punând la locul cuvenit orgoliile și ambiiile deșarte.

PUNCTE CARDINALE

MARGINALII LA O ANIVERSARE CENUSIE.

Cele două mari adunări publice românești, de la Alba-Iulia și București, prilejuite de aniversarea a 75 de ani de la Mareea Unirii, au pus în evidență o dată în plus, dacă mai era nevoie, cronicizata scizie politică și morală a societății românești post-revolutionare: pe de o parte forțele neocomuniste, fidele președintelui Iliescu, iar pe de altă parte forțele anticomuniste, favorabile (mai mult sau mai puțin conjunctural) Regelui Mihai I.

Cită diferență totuși între cele două adunări românești! La Alba-Iulia s-a ilustrat penibil *trecutul* comunist, cu festivismul constipat de tip ceausist, pe care Televiziunea l-a mediatizat în direct, aducindu-și aminte de vremurile de altădată. La București, în condiții meteorologice mult mai nefavorabile, un număr cel puțin la fel de mare de participanți au ilustrat, fără festivism demagogic și populistic, *vitorul* anticomunist, dorința sinceră și responsabilă a unei reale primeniri civice și politice a României contemporane.

O atitudine de pendular (tipic evreiască) între cele două mari fronturi politice interne a înțelese să adopte d-l Petre Roman, absent de la București, dar prezent doar ca "simplu cetățean" la Alba-Iulia (unde a și suferit un tratament mojicesc, împreună cu alii căișiva parlamentari democratii, din partea slugiilor otăriți ai Puterii).

Nerealizarea "consensului" sau "reconciliierii" (ah, limba noastră de lemn!) e desigur un fapt negativ, dacă-l considerăm în absolut, dar e și unul pozitiv, dacă-l considerăm în relativitatea momentului politic actual. "Consens" cu nostalgici ordinii comuniste sau "reconciliere" între victime și călări nu se poate! Sau s-ar putea numai în cazul în care tabăra (neo)comunistă ar face dovada unei sincere "metanoia" (ceea ce nu este deocamdată cazul). D-l parlamentar Emil Tocaci a surprins de minune esența problemei: și noi (opozitia -

n.n.) suntem pentru reconciliere națională, dar nu doar în ocazii festive (cum i-ar plăcea președintelui Iliescu)! Că întrâine un lucru: la trei sferturi de veac de la Mareea Unirii, noi reprezentăm o rușine a istoriei naționale în comparație cu uriașii noștri înaintași. Ba s-ar putea zice că încercăm să parăzităm pe gloria trecutului, ascunzind, ca pisica sub tărziu, mizeria generalizată a prezentului. Toamna de acacea sărbătoarea de la 1 Decembrie a rezultat atât de cenușie...

Și ar mai fi ceva, legat de starea noastră moral-religioasă. Întreaga jără a putut urmări la televizor slujba oficiată la Catedrala ortodoxă din Alba-Iulia. E grav că ne-am pierdut respectul și cuviința față de dinastia lui Ferdinand Înregitorul; dar încă mai grav și de neierat este că ne-am pierdut respectul și cuviința față de Dumnezeu și de Biserica Neamului. Lumea adunată în fața Catedralei n-a manifestat nici măcar o minimă decență sau evlavie creștinăescă. Iar cei ce au jințut "să dea tonul" acestei atitudini sunăciști au fost înșși politicienii naționali: așeză chiar în spatele Patriarhului, președintele Iliescu a stat tot timpul cu căciula pe cap (descoberindu-se doar mai târziu, cu măgoră demagogică, în față statuți lui Mihai Viteazul), iar d-l Adrian Năstase, deși cu capul descoperit, s-a agitat și a vociferat întruna, inclusiv în timpul citirii Sf. Evangheliei. În mulțimea din față, senatorul Adrian Păunescu, și el ostentativ încăciulat, dădea interviuri presei sau făcea bancuri cu de-alde Grigore Vieru ori Virgil Măgureanu, gesticulind și hohotind mai abit în momentele-cheie ale slujbei, cum fac golaniii cind se duc la biserică de Paști și de Crăciun... Că despre semnul crucii, nici pomeneală! Președintele Iliescu a avut măcar inspirația (sau tactul politic) de a-și ascunde plictiseala necuvioasă în spatele ferărlor slujitorii; Adrian Păunescu și-a etalat însă, cît e de mare, nesimțirea proverbială în văzul intregii lumi, bătindu-se pe umeri și pe bururi cu stupiziile săi "gravitonii". Aceasta să fie oare imaginea nouului "româanism"? Dacă nu, atunci cînd ne vom trezi, frați români? Căci numai somnul nostru a putut zămisli astfel de monstri...

Răzvan CODRESCU

În atenția cititorilor!

Reamintim cititorilor că începând cu luna ianuarie 1994 costul revistei va fi de 200 lei. Din cauza inflației galopante, care face ca prețul hărției, al tiparului și al taxelor postale să crească de la o lună la alta, abonamentele în tară vor fi săcute numai trimestrial. Costul unui abonament pentru trimestrul I 1994 este de 750 lei, sumă în care sunt incluse și taxele postale.

Pentru abonații din străinătate, condițiile rămân neschimbate. Aceștia pot contracta abonamente anuale individuale la prețul de 30 \$ sau 50 DM, sume în care se includ și taxele de expediere. Abonații care nu pot trimite costul abonamentului direct la redacție, sunt rugați să vireze valoarea abonamentului la BANCA CREDITULUI ROMÂNESC - CREDIT BANK Sibiu (cu specificarea completă denumirii băncii) în conturile 402007014716 (pentru S.) și 402007014710 (pentru DM). Îi rugăm pe cei doritori să se aboneze pentru anul 1994, să facă efortul de a trimite sumele corespunzătoare până la sfârșitul anului în curs, spre a ne ajuta să depășim noul moment nefavorabil prin care trezem (mai ales din pricina dificultăților de procurare și achitare a hărției, al cărei preț a depășit 1 milion de lei tonă).

REDACȚIA

Redacția "Punctelor Cardinale" dorește tuturor cititorilor revistei un Crăciun fericit și toate cele de suflarească trebuință pe anul 1994!

LA MULTI ANI!

Ilustrația paginii de poezie este semnată de graficianul sibian, Stefan ORTH

un ochi rîde , altul plînge ...

CAZUL PÂRINTELUI CALCIU

Revista sibiană "Transilvania", atât de meritoasă în multe privințe, înțelege să dea publicității (Nr. 1-2, 1993, pp. 89-90) un fragment dintr-o scrisoare particulară a d-lui Paul Goma (expeditată de la Paris, pe 10 iunie 1992) către d-na Maria-Cornelia Oros și Pr. Ioan I. Ică, redactori la revista menționată. Fragmentul respectiv se caracterizează, ca multe din paginile d-lui P. Goma, print-un radicalism învenit și printr-un exces de vulgaritate (confundată cu verva polemică), amândouă îndreptate împotriva Pârintelui Gheorghe Calciu-Dumitrescu (cărula, în același număr al revistei, continuă să î se publice cele "Șapte cuvinte către tineri", ce au piecedat condamnarea sa). Scrisoarea, înțepând cu adresarea persiflantă "Dragi sibioți", se vrea o punere la punct a cazului "Sfântului Gheorghe" (Calciu - n.n.), căruia "sibioții" i-ar fi acordat o mare atenție și admiratie în Nr. 1-2, 1992, p. 21-22...

D-l P. Goma aduce în discuție, cu grosolanie de mahalagiu, o anumită "pată neagră" din trecutul celui pe care preferă să-l numească "Ghiță Calciu" (evocând însă și porecla "Bulgariu", pe care o consideră legitimă), "unul din ferocii tortionari de la Pitești, timp de doi ani și jumătate"...

Problema este delicată și a fost pusă sau insinuată și cu alte ocazii, chiar dinspre actuala Putere. În acest context, socotim ca pe-o obligație morală să încercăm un început de lămurire dintr-un unghi de vedere creștin.

Este adevărat că actualul preot Gh. Calciu, care a făcut în total 21 de ani de închisoare sub comuniști (1949-1964, 1978-1984), a cedat teroarei de la Pitești și a ajuns, pentru o vreme, printre tortionari din tagma lui Turcanu (pe la începutul anilor '50). Parte din faptele sale sunt prezентate și judecate cu aspirine în cartea d-lui D. Bacu, **Pitești** (apărută în Occident, mai întâi în 1963, pe când cel în crimă se mai afia încă în închisoare, dar de-acum ca unul dintre cei mai incomodoi adversari ai comunismului, lucru pe care autorul cărtii avea să-l afle mult mai târziu).

Pârintele Gh. Calciu nu și-a ascuns niciodată această "pată neagră" din tineretă sa (reamintim că în 1949, când a fost arestat, fusese student medicinist; abia după eliberarea sa, în 1964, va face studii filologice și teologice, devenind preot și unul dintre cei mai iubiți profesori ai Seminarului Teologic Ortodox din București). Este semnificativ că, la o ediție ulterioară a cărții d-lui Bacu, în nici un fel cenzurată, Pârintele Gh. Calciu a acceptat să scrie prefată. Că din ridicola ediție românească postrevoluționară, rebotezată "La Buchenwald se murea mai ușor" (?!), s-au scos anumite pasaje, acesta este un act regreabil și total neinspirat, de care sunt răspunzători editorii din țară. Pârintele Gh. Calciu n-a fost implicat în mutarea textului, mai ales că nu este nicidcum omul care să se ascundă după deget.

Recunoașterea și asumarea "petei negre" de către fostul "pîteștean" nu datează de azi-de ieri și nu se datorează deconspirării publice. Convertirea sa morală s-a petrecut încă din închisoare (înțepând cu atitudinea non-colaboraționistă din faimosul proces al tortionarilor, la care d-l Goma se referă, dar încercând să-o bagatelizeze). În "Casișca" de la Jilava (un soi de culb de exterminare) își va deschide venele ca să-l hrănească cu săngele său pe poetul Constantin (Costache) Oprîșan (altă figură complexă, trecută prin "experimental Pitești"), aflat pe atunci în agonie morții. La Aiud, comunicând prin Morse cu detinutul din celula alăturată (d-l Demostene Andronescu), îi spune: "Mă numesc Gheorghe Calciu. Aici să auzi despre mine lucruri îngrozitoare. Să știi că toate sunt adevărate"...

Toată viața acestuia om de după tragicul episod pîteștean a fost una de *mărturisire*, de *jertfă* și de

ispășire. Figura prigonoritorului devenit apostol este cunoscută creștinismului încă de la originile sale (cazul Sf. Apostol Pavel); mutatis mutandis, destinul Pârintelui Gh. Calciu fost unul paulinic. A înfruntat deopotrivă teroarea lui Gheorghiu-Dej și a lui Ceaușescu (care-l considera dușmanul său personal); a înfruntat deopotrivă minciuna și furia devastatoare a materialismului ateu, dar și lașitatea ierarhiei noastre bisericești (care l-a și căsătorit pe atunci, la comanda Partidei, deși, prin predicile și epistolele sale, prin întreaga sa luptă și propovăduire, nu făcuse decât să apere Biserica și Neamul, într-o epocă de profund satanism, dând o pildă de îndrăzneală creștină fără egal în istoria românească a ultimei jumătăți de veac). Eliberat - datorită presiunilor internaționale - și silit să părăsească țara în 1985, și-a continuat lupta în exil, mijlocind pentru interesele românești la cele mai înalte foruri și personalități mondiale. Deși nu a scris mii de pagini, ca d-l Goma (care rămâne un spirit prin excelentă "cantitativ"), Pârintele Gh. Calciu reprezintă cea mai semnificativă figură a rezistenței creștine și naționale din vremea demenției ceaușiste.

D-l Goma e îngrijorat că legionarii, vezi Doamne, "se întrețină între ei" (sic). Noi nu știm dacă vârsta i-a permis actualului preot să fi fost legionar propriu-zis; chestiunea n-a însă nicidcum importanță pe care se chinuie să-i atribuie d-l Goma (care, în treacăt fie spus, găsește prilejul de a strecura și următoarea înepitie: "Minerul român nu s-a născut neapărat în Valea Jiului, ci în Garda de Fier!"). Cazul Pârintelui Calciu poate și trebuie să fie tratat pe planul mai larg al creștinismului, aşa cum cazurile unor Eliade, Noica sau Ciorean (aceștia în mod sigur legionari) pot și trebuie să fie tratate pe planul mai larg al culturii (unde simplul fapt de a fi fost sau de a nu fi fost legionar nu înseamnă nimic).

Căutând argumente (sau mai degrabă "noduri în papură"), d-l Goma învoacă numele "dizidențul" Dorin Tudoran, la care Pârintele Calciu s-ar fi raportat... necorespunzător. Noi nu vom discuta aici poziția de "străin de seamă" a d-lui Tudoran, dar vom remânti că acesta l-a atacat public, în presa din exil și din țară, pe Pârintele Calciu, iar nu invers. Și a făcut-o tot cam în "limbaș vulgar" al d-lui Goma (se pare că sunt oameni cărora Occidental le-a subijat numai ideile, nu și limba...)!

D-l Goma mai schițează un reproș tangential și față de d-l D. Bacu, care n-ar avea dreptul la așa-zisa "întreținere", deoarece "el n-a fost la Pitești". Dar nici d-l Goma n-a fost pe acolo, ceea ce nu-l-a împiedicat să scrie *Patimile după Pitești* și să acuze astăzi fără menajamente. Adică cine n-a trecut prin Pitești n-are dreptul să ierte; dar să acuze are dreptul? Am urat, de-a lungul timpului, numerosi oameni onești, cu ani grei de închisoare, spunând: "Noi n-am avut dreptul moral să-i judecăm pe cei de la Pitești, căci dacă am fi ajuns acolo, nu ne știe săracă am fi fost mai buni decât ei". Nu oricăt de greu am patimit, nu ne-a fost dat să trezesc nici pe departe prin ce-au trecut ei". Desigur, d-l Goma nu face parte dintr-a cești oameni onești. Mult mai multă justiție a vădit d-l Virgil Ierunca (care numai de legionarom nu mai poate fi învinuit) în *Fenomenul Pitești* (cea mai corectă prezentare a lucrurilor făcute de un ne-pîteștean).

Nimeni n-a ieșit din Pitești și viu și nepărat. Dar tot nimeni n-a mai reușit după Pitești o redresare morală precum cea a Pârintelui Calciu. Acest slujitor al lui Hristos, cândva fiu risipitor, "pierdut a fost și-a afiat, mort a fost și a înviat". D-l Goma, în schimb, pare a-și fi asumat cu suficientă rolul fratelui pizmuitor...

ŞEDINȚĂ P.C.R. LA PALATUL COTROCENI

Miercuri, 24 noiembrie 1993, cu o săptămână înaintea aniversării de la 1 Decembrie, a avut loc la Cotroceni o adunare tovărășească, menită să dea

expresie indignării comuniste față de perspectiva vizitei regale și față de Comunicatul Convenției Democrate prin care se anunța că Opoziția anticomunistă nu va participa la festivitățile de la Alba-Iulia, detinute în scop propagandistic de actuala Putere.

Președintele Iliescu, care și-a putut debita în largul său grosolanii antimонаrhice (Regele ar fi "stafie a trecutului", factor de perturbare", "asemenea element!"), s-a aflat înconjurat de liderii partidelor paravane ale fostului P.C.R.: P.D.S.R., P.S.M., P.R.M., P.U.N.R., și P.D.A.R. (Adrian Năstase, Ilie Verdet, Adrian Păunescu, Cornelius Vadim Tudor, Ioan Gavra, Victor Surdu). Ca să nu se spună că nu l-a chemat, dar și ca să fie sigur că nu va veni, președintele și-a trimis unul dintre consiliari "să-l invite" la dezbatere și pe dl Corneliu Coposu doar cu o jumătate de oră înainte de "deschiderea" sedinței... Lipsa d-lui Coposu i-a dat prilejul președintelui să-i pună în cîrcă afirmații pe care liderul țărănist nu le-a făcut niciodată; vocația de a minti cu seninătate rămine principala însușire politică a Primului Emanat...

Cel mai incisiv a fost totuși, și de data aceasta, "tribunul" Cornelius Vadim Tudor (de fapt gura, care vorbește fără el); pe lîngă insultele și calomniile la adresa Maiestății-Sale, a mai căutat să ne convingă că toți "oamenii mari" ai acestei țări ar fi fost, chipurile, republicani. Oare ce înțelege de-ală de C.V. Tudor prin "oamenii mari" ai țării cînd pînă și elevii de gimnaziu șiu bine că la noi elita politică și culturală a fost întotdeauna monarhistă (Kogălniceanu, Brătienii, Maiorescu, Eminescu, Iorga, Goga, Maniu și chiar Antonescu, ca să dăm doar cîteva exemple)?! Dar poate că Butimanul se gîndește la o reabilitare a Mitiei Baston... Ca să nu mai vorbim că în toată istoria sa (pe care tobosării naționalismului comunist o invocă atât) poporul român n-a cunoscut "binefacerele" republicane decît după bolșevizarea țării, adică tocmai atunci cînd "oamenii mari" ai României au fost avizirîți prin închisorii și lagările de exterminare!

Pentru ca demagogia să le fie cît mai larg mediatisată, cotrocenii au recurs la un tertip ieftin, dar eficient; apelind la sluga lor nedezmîntată, Televiziunea Română, ei au fost dați pe micle ecrane la ora cînd fusese anunțate rezumatul meciurilor din Liga Campionilor, în așteptarea acestora (transmise, în cele din urmă, mult mai tîrziu, după miezul nopții), oamenii au ținut televizoarele deschise și s-au putut îmbiba cu logoreea antimonalarhistă, presărată cu obișnuitele ticuri marxist-leniniste.

Penitila întîlnire a fost pilotuită din mai multe puncte de vedere. În primul rînd s-a vădit încă o dată "unitatea de monolit" a (neo)comuniștilor în jurul Partidului și Statului; P.C.R. n-a dispărut cîtuși de puțin, ocultîndu-se numai; ori de cîte ori "cauza" este primejdială, el își adună rîndurile cu promptitudine și continuă să se apere cu unghile și cu dinții. Spaimă față de Rege, lînd forme maladive, este de fapt spaimă ilegitimită față de legitimitate; (neo)comuniștii șiu bine că abia reinvestitura Monarhiei ar însemna adevăratul sfîrșit al comunismului (și, implicit, al destinului public al indivizilor care-l reprezintă). Președintele Iliescu și tagma sa de impostori se tem nu atît de persoana (în fond destul de controversată) a Regelui Mihai I, cît de forță adevărului istoric. Tocmai împotriva acestui adevăr d-l Adrian Năstase - "Bombonel", cu o irresponsabilitate politică pendulînd între naivitate și abjecție, a crezut cîr ar nișmerit, în perspectivă, să se voteze în Parlament o lege (?) care să-l vizeze doar pe Suveran, interzicîndu-i pentru 10 sau chiar 15 ani (mai bine să prisosească decît să nu fie) intrarea în Tara Cucuvelei!

Cu această ocazie, puterea politică actuală și-a dat încă o dată arama pe față. După închiderea întîlnirii, ferestrele Palatului Cotroceni ar fi trebuit larg deschise, ca să iasă - vorba unui personaj de al lui Duiliu Zamfirescu - "mirosul de mitocani"...

V.A.M.

EDITURA
"PUNCTE CARDINALE"

B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Coloial redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor-șef;
Demostene ANDRONESCU, Marcel PETRIȘOR
Răzvan CODRESCU, Constantin IORGULESCU
Ioan NISTOR secretar redacție

2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr.109
telefon 092/422536

Tehnoredactare computerizată
"PUNCTE CARDINALE"

Masic S.R.L.
Printing Company